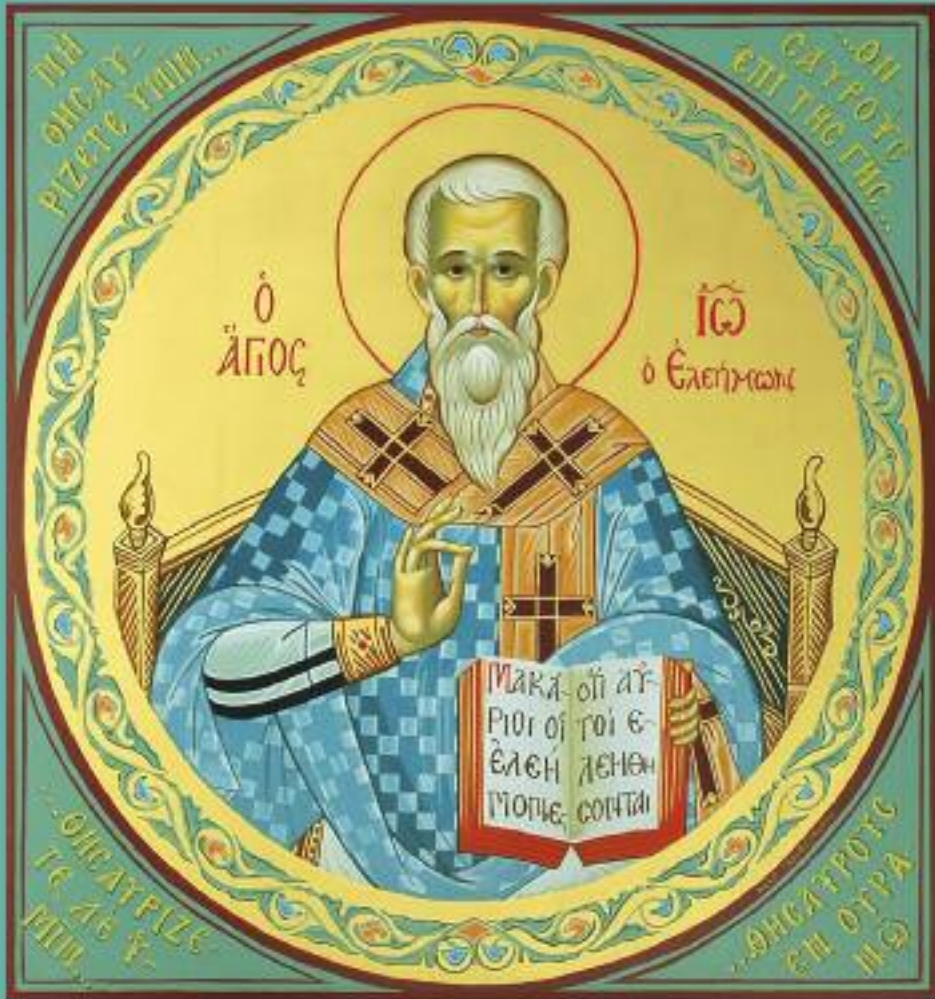

ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΟ ΣΩΜΑΤΕΙΟ ΜΕΡΙΜΝΑ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1964

ΤΕΥΧΟΣ 37^ο Αύγουστος – Νοέμβριος 2022

ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΕΛΕΗΜΩΝ
Ο ΠΡΟΣΤΑΤΗΣ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΕΙΟΥ ΜΑΣ

ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΟ ΣΩΜΑΤΕΙΟ ΜΕΡΙΜΝΑ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1964

e-mail: merimnatonptoxon@gmail.com

site: merimnatonptoxon.gr

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ

Έτος 2022

Τεύχος 37^ο

Κωνσταντίνος Καρύδας σελ. 4

Τι *ἐστὶ* ἄνθρωπος; σελ. 5

Ἡ βοήθεια πρὸς τοὺς φτωχοὺς σελ. 6

Τι εἶναι ἡ σωτηρία

σελ. 7

Τὰ χαρίσματα σελ. 8

Τὰ δῶρα τοῦ Πνεύματος σελ. 10

Ἡ ταπείνωση σελ. 12

Χώρα ἀλίκπτους σελ. 14

Ἀρθρώπινα δικαιώματα
σελ. 16

Ἐγωπάθεια σελ. 17

Τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ σελ. 18

Τι σοὶ χριστιανοὶ εἴμαστε; σελ. 19

Εἰκόνας

ἄλλης ἐποχῆς

σελ. 20

Ἀράλωση χαίρετισμῶν τῆς Παραγίας μας σελ. 21-23

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ

Φιλανθρωπικὸ Σωματεῖο
ΜΕΡΙΜΝΑ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ
Α. Μ. 734 (3793)
Ἀπόφ. Πρωτ. Θεσ/νίκης
3399/1964

ΕΔΡΑ

Ἐθνικῆς Ἀμύνης 22
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 546 21
Τηλ: 2310 233 548,
Fax: 2310 233 548

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΕΚΔΟΣΗΣ

Ἰωάννης Σχοινᾶς

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ

ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Ἰωάννης Σχοινᾶς
Παναγιώτης Αναστασιάδης
Βασίλειος Τσιτσόλκος
Ἠλίας Χαμαμτζόγλου

Τιμὴ φύλλου: 1 εὐρὼ

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ

ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΙ

ΤΡΑΠΕΖΩΝ

ΕΘΝΙΚΗ

213/296025-73

ΠΕΙΡΑΙΩΣ

5211-036427-751

ALPHA BANK

846002002000196

EUROBANK

0026.0704.06.0200217643

Γιὰ τὶς καταθέσεις εἰσφορῶν,
δωρεῶν καὶ συνδρομῶν σὲ πί-
στωση τῶν παραπάνω λογαρια-
σμῶν τοῦ Σωματείου, παρακα-
λοῦμε νὰ ἀφήνεται μήνυμα μὲ
τὸ ὄνομά σας καὶ τὸ ποσὸ στὸ
τηλέφωνο 2310 233 548, γιὰ νὰ
σᾶς στέλνουμε τὴν ὀφειλόμενη
ἀπόδειξη.

Ταχυδρομικὲς ἐπιταγὲς μπο-
ρεῖτε νὰ στέλνετε στὸ ὄνομα
τοῦ κ. Ἰωακείμ Χαμαμτζόγλου
καὶ στὴ διεύθυνση Ἐθνικῆς
Ἀμύνης 22, ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
546 21. Ἐπίσης στὴν περί-
πτωση ποὺ ἐπιθυμεῖτε νὰ προ-
σφέρετε χρήματα ἀπὸ τὸ σπίτι
ἢ τὸ γραφεῖο σας, μπορεῖτε νὰ
τηλεφωνεῖτε στὸν κ. Βασίλειο
Τσιτσόλκο, στὰ τηλέφωνα
2310 927 440 καὶ 6937 092
430.

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ

Ἰωάννης Σχοινᾶς,

2396110130 & 6944960340

Πρόεδρος

Παναγιώτης Ἀναστασιάδης,

Ἀντιπρόεδρος

Βασίλειος Τσιτσόλκος,

Γ. Γραμματέας

Ἰωακείμ Χαμαμτζόγλου,

Ταμίας

Ἀγγελικὴ Χαμαμτζόγλου,

Μέλος

Ἑλένη Διαμαντοπούλου,

Μέλος

Χριστόδουλος Σαλαμανδράκης,

Μέλος

Προαίρεση Ἐπικοινωνίας

Τὸ Μάιο τοῦ 2019 ἤρθε στὸ γραφεῖο τῆς Μέριμνας ὁ μακαριστὸς Μιχαὴλ Μουστάκας, μέλος τοῦ Σωματείου μας, καὶ μᾶς ἀρακοίνωσε τὴν πρόθεσή του νὰ προσφέρει στοὺς ἀνήμπορους τῆς πόλης μας τοὺς κόπους τῆς ζωῆς του, μέσα ἀπὸ τὰ Φιλόπτωχα Ταμεῖα ἑπτὰ Ἐκκλησιαστικῶν Ἑροριῶν.

Ἰερὸς ὁ σκοπὸς του καὶ παράλληλος μὲ τὸ λόγο ὑπαρξῆς τοῦ Φιλόπτωχου Σωματείου μας, πρᾶγμα πού μᾶς ὑποχρέωνε νὰ τοῦ ὑποσχεθοῦμε πὼς θὰ μᾶς εὑρίσκει ἀρωγὸς στὴν πραγμάτωση τῆς επιθυμίας του. Σὲ ἐρώτησή μας σχετικὰ μὲ τὶς ἀντιδράσεις τῶν φρυσικῶν του κληρονομῶν στὴν ἀπόφασή του, μᾶς ἀπάντησε πὼς τοὺς εἶχε ἱκανοποιήσει πλήρως καὶ θὰ συνέβαλλε στὴν ἐκπλήρωση τῆς βούλησής του.

Τὸν Ὀκτώβριο τοῦ ἴδιου ἔτους κοιμήθηκε ὁ ἀγαπητὸς μας Μιχάλης καὶ μᾶς ἄφησε διαχειριστὲς τῆς βούλησής του, ὅπως αὐτὴ καταγράφηκε στὴ διαθήκη του, πού μᾶς κοινοποιήθηκε τὸ 2020, ὅπου περιγράφονται μὲ λεπτομέρειες οἱ τρόποι λειτουργίας, καὶ τὰ ὀνόματα τῶν Φιλόπτωχων Ταμείων, πού θὰ ἔπρεπε νὰ ἀποδεχθοῦν τοὺς ὅρους πού ἔθετε.

Ἐνημερώσαμε τὰ Φιλόπτωχα Ταμεῖα στέλνοντάς τὸ κείμενο τῆς Διαθήκης καὶ πήραμε ἀπάντηση μόνο ἀπὸ ἓνα, πού ἀποδέχθηκε ὅλους τοὺς ὅρους τοῦ διαθέτη. Τοῦτο συνέβη κατὰ τὴν ἀποψὴ μας, διότι τὰ ὑπόλοιπα Ταμεῖα εἶδαν πὼς ἦταν δύσκολοι οἱ ὅροι καὶ μικρὸ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ποσοῦ πού τοὺς ἀναλογοῦσε, (250 εὐρὼ) καθὼς αὐτὸ προέρχονταν ἀπὸ τὶς ἀποδόσεις χρηματιστηριακῶν τίτλων ἀξίας 500.000 εὐρώ.

Δυστυχῶς ἡ Διαθήκη εἶχε λάθῃ καὶ ἀπαιτεῖται ἐρμηνεία τῆς ἀπὸ τὸ Ἐφετεῖο Θεσσαλονίκης, καὶ τὸ σχετικὸ αἴτημά μας περιμένουμε νὰ ἐκδικαστεῖ τὸν προσεχῆ Φεβρουάριο τοῦ 2023.

ΔΩΡΕΕΣ Εἰς Μνήμην

Ἀντὶ στεφάνου:

- ✱ **Βλαχάκος Δημήτριος** 150€ εἰς μνήμην Κων/νου Μπαχαράκη
- ✱ **Μπαχαράκης Χρήστος** 60€ εἰς μνήμην Κων/νου Μπαχαράκη
- ✱ **Κούβελας Σωτήριος** 50€ εἰς μνήμην Κων/νου Μπαχαράκη
- ✱ **Ρόγκα Μαριάννα** 150€ εἰς μνήμην Κων/νου Μπαχαράκη
- ✱ **Τσιτσόλκος Βασίλειος-Ἀσβεστᾶ Μαρία** 50€ εἰς μνήμην Κων/νου Καρύδα

Εἰς μνήμην:

- ✱ **Χατζητόλιος Ἀπόστολος** 100€ εἰς μνήμην τῶν γονέων καὶ τῶν προπάππων
- ✱ **Χατζητόλιος Ἀπόστολος** 150€ εἰς μνήμην Βασιλικῆς Μήρτσου-Φιδάκη καὶ Κων/νου Φιδάκη
- ✱ **Παπαδοπούλου Ἀθηνᾶ** 200€ εἰς μνήμην Νικολάου Κοντούλη
- ✱ **Δαβέτας Νικόλαος** 100€ ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τῆς συζύγου Μυρσίνης
- ✱ **Καλογιάννη Εὐδοκία** 100€ ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ ἐξαδέλφου Κων/νου Καρύδα
- ✱ **Τάκης & Ρένα Παπακώστα** 100€ εἰς μνήμην Μαρίας Δούκογλου
- ✱ **Ἀθανασία Τσακίρη** 250€ εἰς μνήμην γονέων καὶ τῆς ἀδελφῆς τῆς Αἰκατερίνης

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΡΥΔΑΣ

Τὸν περασμένο Ἰούλιο ἤρθε ἡ ὥρα καὶ γιὰ τὸν Ταμία τῆς Μέριμνας τῶν Πτωχῶν τὸν ἀκούραστο καὶ ἀειθαλὲς **Κωνσταντῖνο Καρύδα**, νὰ κλείσει τὸν κύκλο τῆς ζωῆς καὶ νὰ παραστῇ ἐνώπιον τοῦ Κριτῆ γιὰ νὰ ἀπολογηθεῖ, ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ τοῦ ἀποδοθοῦν τὰ εὖσημα γιὰ τὴν πολυετὴ κοινωνικὴ του δράση.

Ἐμεῖς πού τὸν γνωρίσαμε στὸν κοινὸ μας ἀγῶνα, διδαχθήκαμε ἀπὸ τὴ ζωὴ του καὶ τὴν ἔντονη δράση του, τὸ τί σημαίνει προσφορὰ πρὸς τὸ δοκιμαζόμενο ἀπὸ τίς δυσκολίες τῆς ζωῆς ἄνθρωπο.

Μὲ τὸ πολύστροφο μυαλὸ του μᾶς ἔδινε πάντοτε τίς σωστὲς κατευθύνσεις στὸ φιλάνθρωπο ἔργο μας, καὶ διακρίνονταν γιὰ τὴν εὐθυκρισία του καὶ τὴν προσήλωσή του στὸ θέλημα τοῦ Χριστοῦ μας καὶ Θεοῦ μας.

Μὲ τὴ δική του παρουσία καὶ τὴ δυναμικὴ τῆς προσωπικότητάς του, γίναμε στὴ Μέριμνα δέκτες ὑψηλῶν προσφορῶν ἀπὸ φίλους καὶ γνωστούς του, πρᾶγμα πού μᾶς ἐπέτρεψε νὰ ἀναβαθμίσουμε τὸ ἔργο μας στὸ ἀμπέλι τοῦ Χριστοῦ μας καὶ νὰ ζήσουμε ἰδιαίτερες στιγμές, ἀλλὰ καὶ τὴ συνεχὴ εὐλογία τοῦ Χριστοῦ μας καὶ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Ἐλεήμονος, Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας καὶ προστάτου τοῦ Φιλανθρωπικοῦ μας Σωματείου.

Καὶ ἤρθε ἡ στιγμή τῆς ἀναπαύσεώς του καὶ τὸ κλείσιμο τοῦ κύκλου τῆς δράσης του, κατὰ τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου μας, κοντὰ στὸν ὁποῖο ὑπάρχει ἡ θέση του, θέση διακεκριμένη γιὰ κατὰξιωμένους ἀγωνιστές.

Τὸν παρακαλοῦμε νὰ συνεχίσει νὰ μᾶς συμπαραστέκεται κι ἀπὸ ἐκεῖ ὅπου τὸν κάλεσε ὁ Κύριος, γιὰτὶ εἴμαστε βέβαιοι πὼς μὲ τίς πρεσβεῖες του τίς ταπεινὲς ἀλλὰ εὐστοχες, μπορεῖ νὰ μᾶς προσφέρει τίς πολύτιμες ὑπηρεσίες του, μὲ ἀκόμη μεγαλύτερη ἐπιτυχία.

Ἐμεῖς οἱ πνευματικοὶ ἀδελφοὶ του καὶ συνεργάτες του στὴ Μέριμνα θὰ προσευχήμαστε γιὰ τὴν καλύτερη ἀναγνώριση τῆς φιλανθρωπικῆς προσφορᾶς του ἀπὸ τὸν Κύριό μας καὶ Θεό μας καὶ θὰ προσπαθήσουμε νὰ τοῦ μοιάσουμε στὴν ταπείνωση, τὸ φιλότιμο, καὶ τὴν ὀρθή του κρίση ὡς πρὸς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Τὸν εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴν προσφορὰ του κι εὐχόμαστε ὁ Κύριος νὰ τὸν ἔχει στὰ δεξιὰ Του καὶ κοντὰ Του, ὅπως τοῦ ἀξίζει.

ΕΠΙΚΑΙΡΑ

Τιμήθηκε καὶ φέτος ἡ ἑορτὴ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Ἐλεήμονος μὲ πλήθος κόσμον στὸν Ἱ. Ν. Ἀγ. Χριστοφόρου στὰ Κωνσταντινοπολίτικα. Ἀκολούθησε Ἀρτοκλασία καὶ Μνημόσυνο.

ΤΙ ΕΣΤΙ ἄΝΘΡΩΠΟΣ;

ΤΟ ΤΙ ΕΣΤΙ ἄνθρωπος εἶναι

ένα ἐρώτημα γιὰ τὸ ὁποῖο ἔχουν
γραφεῖ πάρα πολλοὶ ὁρισμοί, χωρὶς ὅμως νὰ
βρεθεῖ ἓνας, πού νὰ χαίρει γενικῆς ἀποδοχῆς. Αὐτὸ
σημαίνει πὼς τὸ ἐρώτημα αὐτὸ ἀκόμη δὲν ἔχει ἀπαντηθεῖ
καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀξίζει νὰ τὸ προσεγγίσουμε καὶ πάλι.

Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἡ κορωνίδα τῆς δημιουργίας καὶ
ὁ βασιλιάς τῆς κτίσεως. Γιὰ χάρη του καὶ γιὰ τὴν ἐξυπηρέτησή του δημιουρ-
γήθηκαν ὅλα τὰ ἄλλα ὄντα. Γι' αὐτὸ καὶ πλάστηκαν ἐκεῖνα πρῶτα καὶ τελευταῖος ὁ
ἄνθρωπος. Δηλαδή ἐτοιμάστηκε πρῶτα ἡ κατοικία μὲ ὅλο τὸν ἐξοπλισμὸ τῆς κι ἔπειτα
ἐφτιαξε ὁ Δημιουργὸς αὐτὸν πού προόρισε γιὰ νὰ κατοικήσει.

Ἀπὸ χῶμα ἐγινε ὁ ἄνθρωπος, καὶ στὸ χῶμα κλείνει τὸν κύκλο του σὰν ὀργανικὸ μέρος,
καθὼς εἶναι περιορισμένος ὁ χρόνος τῆς παραμονῆς του ἐδῶ κάτω στὴ γῆ. Ὅμως ἔχει τὴ νομὴ
καὶ τὴν κυριότητα ὅλων αὐτῶν πού ὑπάρχουν γύρω του.

Βέβαια δὲν τὸν εἶχε πλάσει ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπο, γιὰ νὰ ζήσει λίγα μόνο χρόνια, ἀλλὰ τὸν
ἤθελε ἀθάνατο, ὅπως ἀθάνατη εἶναι καὶ ἡ ψυχὴ του, γιατί ὁ θάνατος προῆλθε ἐκ τῶν ὑστέρων σὰν
συνέπεια τῆς ἁμαρτίας.

Ὅμως ὁ Θεὸς δὲν ἔπαψε ποτὲ νὰ ἀγαπάει τὸν ἄνθρωπο καὶ πρὶν καὶ μετὰ τὴν πτώση του, γι'
αὐτὸ καὶ δὲν τοῦ ἀφαίρεσε ποτὲ τὰ χαρίσματα, πού τοῦ ἐνεφύσησε κατὰ τὴ δημιουργία του.

Τὸ πρῶτο ἀπὸ τὰ χαρίσματα πού ἔδωσε ὁ Θεὸς στὸν ἄνθρωπο ἦταν ἡ ἰκανότητα νὰ κυριαρχήσει
ἐπάνω στὴ γῆ καὶ νὰ γίνεῖ ὁ ἐξουσιαστὴς καὶ διαχειριστὴς τῆς λέγοντας, “*Ἀυξάνεσθε καὶ
πληθύνεσθε καὶ πληρώσατε τὸ πρόσωπον τῆς γῆς, καὶ κατακυριεύσατε αὐτῆς*”.

Τὸν κάθε ἄνθρωπο τὸν ἔντυσε ὁ Θεὸς μὲ δύναμη σωματικὴ καὶ πνευματικὴ καὶ τὸν ἔκανε
μικρὸ θεὸ κατὰ χάρη ἐπάνω στὴ γῆ κατὰ τὴ δική του εἰκόνα, καὶ τοῦ ἔδωσε χαρίσματα καὶ
ιδιότητες, πού ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς ἔχει στὸν τέλειο καὶ ἀπόλυτο βασιμὸ.

Ὁ ἄνθρωπος πῆρε ἀπὸ τὸ Θεὸ τὴ χρῆση τῶν πέντε φυσικῶν αἰσθήσεων, μὲ τίς ὁποῖες
ρυθμίζει τίς ἐνέργειές του, καὶ πέρα ἀπὸ αὐτὲς τὸ λογικὸ νοῦ, γιὰ νὰ μπορεῖ νὰ κρίνει
καὶ νὰ ἀποφασίζει, καὶ τὸν προφορικὸ λόγο γιὰ τὴ δυνατότητα ἐπικοινωνίας καὶ
συνεργασίας μὲ τοὺς συνανθρώπους του, ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ ἀναπέμπει δοξολογίες
λατρεύοντας τὸ Θεό.

Τέλος ἔδωσε ὁ Θεὸς στὸν ἄνθρωπο ἐλευθερίαν βούλησης καὶ σκέψης,
τὴν ἰκανότητα νὰ ξεχωρίζει τὸ καλὸ ἀπὸ τὸ κακὸ μέσα ἀπὸ τὴ λει-
τουργία τῆς συνειδήσεώς του, καὶ τὴ γνώση τοῦ θελήματός
του, προκειμένου μέσα ἀπὸ τὴν τήρηση τῶν ἐντολῶν
του, νὰ κερδίσει ὁ ἄνθρωπος τὴν αἰώνια
ζωὴ κοντὰ του.

άτια πού μᾶς κοιτοῦν ἀπὸ ἀνάγκη καὶ περιμένουν τὴ βοήθειά μας, δὲν θὰ πρέπει νὰ τὰ ἀγνοοῦμε καὶ νὰ τὰ ἀποφεύγουμε. Ἔχουμε εὐθύνη ἀπέναντι στοὺς φτωχοὺς ἐμεῖς οἱ χριστιανοί, πού πιστεύουμε στὰ κελεύσματα τοῦ Χριστοῦ, γιατί ὁ κάθε φτωχὸς εἶναι ὁ πλησίον μας, ὁ ἀδελφὸς μας κι ἔχουμε καθῆκον νὰ ἐνδιαφερόμαστε γι' αὐτόν.

Ὅταν λοιπὸν ἐμεῖς ἔχουμε ἄφθονα τὰ ἀναγκαῖα, ἅς μὴν τὰ κρατοῦμε μόνο γιὰ τὸν ἑαυτὸ μας κι ἅς μὴν τὰ σπαταλοῦμε. Ἄς θυμόμαστε ὅτι ὑπάρχουν κι ἄλλοι, πού στεροῦνται ἀκόμη καὶ τὰ ἀπαραίτητα γιὰ τὴ συντήρησή τους.

Ἀλλὰ κι ἂν δὲν εἴμαστε πλούσιοι, ἂν εἴμαστε οἱ ἴδιοι φτωχοί, καὶ πάλι ἅς μὴ λησμονήσουμε ὅτι ὑπάρχουν ἄλλοι φτωχότεροι ἀπὸ ἐμᾶς, κι ἅς δίνουμε ἀπὸ τὸ ὑστέρημά μας, χωρὶς νὰ φοβόμαστε μήπως πεινάσουμε, γιατί ὁ Θεὸς εὐλογεῖ τοὺς ἐλεήμονες καὶ θὰ πολλαπλασιάσει τὰ λιγοστὰ ἀγαθὰ μας.

Ψυχὴ πού πεινάει, ἅς μὴν τὴ λυπήσουμε μὲ τὴν ἀδιαφορία μας καὶ τὴν ἀσπλαχνία μας, κι ἅς μὴν ἐξοργίσουμε ἄνθρωπο, πού βρίσκεται σὲ ἀνέχεια καὶ οἰκονομικὴ στεναχώρια.

Ἄν τίποτε ἄλλο δὲν μποροῦμε νὰ προσφέρουμε σὲ ἓνα φτωχό, τουλάχιστον ἅς τὸν ἀκούσουμε μὲ προσοχὴ καὶ συμπάθεια. Ὁ πονεμένος αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκη νὰ πεῖ σὲ κάποιον τὸν πόνο του καὶ νὰ βρεῖ κατανόηση καὶ συμπόνοια. Ἄς διαθέσουμε λίγο χρόνο κι ἅς τὸν ἀκούσουμε μὲ συγκατάβαση.

Καθῆκον μας εἶναι νὰ προστατέψουμε κάθε ἀδικούμενο. Ἰδιαίτερα θὰ πρέπει νὰ συμπαραστεκόμαστε τὶς χῆρες καὶ τὰ ὀρφανά, πού ἔχουν χάσει τὸν προστάτη τους καὶ γίνονται εὐκόλα θύματα ἀδικίας. Ὅταν δείξουμε εὐσπλαχνία καὶ συμπάθεια στοὺς φτωχοὺς, στοὺς ἀδικημένους καὶ τοὺς ἀδύνατους, τότε γινόμαστε ὄργανα τῆς φιλανθρωπίας τοῦ Θεοῦ καὶ θὰ μᾶς ἀγαπήσει ὁ Θεὸς σὰν παιδιὰ του συμπαθέστατα καὶ ἀγαπητά.

Ἡ πιὸ χαρακτηριστικὴ ιδιότητα τοῦ Θεοῦ πρὸς ἐμᾶς τοὺς ἀνθρώπους του εἶναι ἡ εὐσπλαχνία καὶ τὸ ἔλεός του. Ὅταν λοιπὸν γινόμαστε καὶ ἐμεῖς οἰκτίρμονες καὶ ἐλεήμονες, τότε μοιάζουμε μὲ τὸ Θεό, καὶ μᾶς δέχεται ὁ Θεὸς μεταξὺ τῶν Ἀγίων του καὶ γίνεται ἡ ζωὴ μας χαριτωμένη καὶ εὐλογημένη.

Καὶ ἀσφαλῶς ὅλοι θέλουμε τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ νὰ χαριτώνει τὴ ζωὴ μας, τὸ Χριστὸ ὁδηγὸ στὴν πορεία μας στὰ κακοτράχαλα καλντερίμια τῆς καθημερινότητάς μας καὶ τὴν Παναγία νὰ μᾶς προστατεύει ἀπὸ τοὺς ποικίλους ἐχθρούς, πού τὶς ἐπιθέσεις τους τὶς νιώθουμε καθημερινὰ στὸ πετσί μας.

ΤΙ ΕΙΝΑΙ Η ΣΩΤΗΡΙΑ

Τς προσπαθήσουμε για μία φορά ακόμη να προσδιορίσουμε τι είναι αυτή η σωτηρία, για την οποία γίνεται τόσος πολλός λόγος και τόσος αγώνας για να την κατακτήσουμε.

Φυσικά αγώνας γίνεται μόνο από αυτούς που πίστεψαν στο Χριστό, δέχτηκαν τη διδασκαλία του, γεύτηκαν την παρουσία του μέσα από τη συμμετοχή τους στα μυστήρια της Εκκλησίας του και παρέμειναν πιστοί και συνεπείς στις υποσχέσεις τους, πώς θα προσπαθήσουν να κατανοήσουν το θέλημα του Θεού και να το υπηρετήσουν ελεύθερα, άβίαστα και ειλικρινά.

Ποια είναι τα στοιχεία που χαρακτηρίζουν αυτόν τον προσωπικό καθημερινό αγώνα με έπαθλο και άμοιβη τη σωτηρία;

Η ίδια η λέξη σωτηρία μάς λέει πώς είμαστε λειψοί και πρέπει να συμπληρωθούμε και να ολοκληρωθούμε. Γιατί είμαστε λειψοί; Μά γιατι ενώ μετά τη βάπτισή μας και τη χρήση με το άγιο μύρο και την εύλογία που μετέδωσε ο ιερέας, όπου με τις ευχές που μάς διαβάζει, έρχεται το Άγιον Πνεύμα μέσα μας και μάς αγιάζει, στη συνέχεια, ενώ έχουμε αποκατασταθεί απέναντι στο Θεό πλέον, απαλλαγμένοι από την παρακοή των Πρωτόπλαστων, που μάς συνοδεύει από τη γέννησή μας, η ζωή μας συνεχίζεται και οι πτώσεις μας στην άμαρτία με το που θα μεγαλώσουμε και θα γίνουμε υπεύθυνοι των πράξεών μας είναι συνεχείς, καθώς οὐδείς ἀναμάρτητος.

Από εκεί και πέρα, καθώς με την άμαρτία χάνουμε το πνευματικό μέρος της υπόστασής μας καθίσταμεθα λειψοί, γιατί χάνουμε την επαφή με τη Θεότητα, που μάς ολοκληρώνει, αφού για να παραμείνει μέσα μας απαιτείται πλήρης καθαρότητα.

Έδω θα πρέπει να διευκρινίσουμε πώς ο Θεός είναι ουσία, που δὲν μπορούμε να την προσεγγίσουμε, και ενέργεια που μάς κάνει θεούς κατὰ χάρη. Η ενέργεια του Θεού, όταν βρει το κατάλληλο έδαφος, είναι αυτή που μάς ολοκληρώνει.

Για να βρει αυτή η ενέργεια του Θεού το κατάλληλο έδαφος και να μάς χαριτώσει, να μάς ολοκληρώσει και να μάς κάνει κατὰ χάρη θεούς, να μάς κάνει δηλαδή από λειψούς σώους, χρειάζεται η συμβολή των μυστηρίων της Εκκλησίας μας.

Με το μυστήριο της Μετανοίας, όπου ο ιερέας μάς διαβάζει τη συγχωρητική ευχή, αφού πρώτα εξομολογηθούμε με ειλικρίνεια τις αμαρτίες μας και ο ιερέας βλέπει πώς έχουμε τις προϋποθέσεις, αποκτούμε τη δυνατότητα συμμετοχής στο μυστήριο της Θείας Εὐχαριστίας, όπου έρχεται μέσα μας ο Χριστός, όπως το υποσχέθηκε και μάς χαριτώνει, κι έτσι βρισκόμαστε μέχρι την επόμενη άμαρτία, ολοκληρωμένοι, σωσμένοι, έχοντας σε άρμονία το οργανικό με το πνευματικό μας μέρος, με την ελπίδα πώς ως το τέλος της ζωής μας θα είμαστε, μέσα από αυτή τη διαδικασία έτοιμοι για την απολογία μας, που θα χαρίσει στην ψυχή μας την αιώνια παρουσία της κοντά στο φῶς, στη ζωή, στη χαρά, στο Χριστό.

Τὰ χαρίσματα

Ο Θεός είναι εκείνος πού δίνει στους ανθρώπους τὰ χαρίσματα. Καί βέβαια αυτό γίνεται γιατί βλέπει ό

Θεός τις προοπτικές πού έχει αυτός πού δέχεται τὰ χαρίσματα, τις δυνατότητες πού διαθέτει για νά καλλιεργήσει καί νά αξιοποιήσει αυτά πού τοῦ παρέχει ό Θεός, κι έτσι γίνεται κάτοχος μίας υπέροχης προοπτικῆς, πού θά βοηθήσει καί στην οίκοδόμηση τῆς σωτηρίας του.

Όλα τελικά γίνονται από τό Θεό, ἀλλά χωρίς νά μειώνεται στο έλάχιστο ή ελεύθερη βούληση τοῦ ἀνθρώπου, τό αὐτεξούσιο ὅπως λέγεται θεολογικά, πού κάνει τόν ἄνθρωπο κατὰ χάρη θεό, ἐάν καί ἐφόσον ό ἄνθρωπος δέν θά ἀπομακρυνθεῖ ἀπό τό θέλημα τοῦ Θεοῦ, ἀλλά μετά τήν ἀπελευθέρωσή του ἀπό τὰ πάθη του, κινηθεῖ για νά πορευθεῖ σύμφωνα μέ τις ὁδηγίες πού τοῦ ἔδωσε ό Χριστός μέ τή ζωή καί τή διδασκαλία του.

Καί αὐτό πού εἶπε ό Χριστός στο δοκιμαζόμενο ἄνθρωπο, αὐτό πού τοῦ ζήτησε εἶναι τό νά ἀγαπήσει τό Θεό μέ ὅλες του τις δυνάμεις, καί τό συνάνθρωπό του ὅπως τόν ἑαυτό του. Δηλαδή νά γεμίσουμε μέ ἀγάπη καί νά τή χαρίσουμε πρῶτα στο Θεό, μέ σκοπό νά ἀναβαθμιστεῖ ἡ ἀγάπη πού μπορέσαμε καί συγκεντρώσαμε, καί μετά νά τή χαρίσουμε στο συνάνθρωπό μας, μέ ὅση ἀνιδιοτέλεια μπορέσαμε καί κατακτήσαμε καί ἀπροσωποληψία, χωρίς διακρίσεις δηλαδή ρατσιστικές.

Αὐτό φαίνεται ἐκ πρώτης ὄψεως ἀπλό, ἀλλά εἶναι θεϊκή ιδιότητα ἡ ἀπλότητα, πού σημαίνει πώς για νά γίνουμε ἀπλοί, πρῶτα πρῶτα νά γίνουμε καλοί δέκτες τῆς ἀπλότητος πού χαρακτηρίζει τό Θεό.

Γιά νά γίνει ὅμως αὐτό, θά πρέπει νά συνειδητοποιήσουμε πώς ἦρθε ό Θεός κοντά μας, εἶδε τις ἀδυναμίες μας, καί ἀποφάσισε νά κάνει για τή σωτηρία μας κάτι τό ἀδιανόητο. Ἐνῶ παραμένει Θεός, ἀκολουθεῖ τόν ἱστορικό δρόμο μας ἀπό τή σύλληψή μας καί μέχρι θανάτου, γίνεται ἄνθρωπος, γεννιέται καί για τριάντα χρόνια κάνει ὑπακοή στους γονεῖς του.

Στά τριάντα του χρόνια ἀποκαλύπτεται πρῶτα στους μαθητές του κι ἔπειτα σέ ὅλο τόν κόσμο μέ τὰ θαύματα πού κάνει, καί πού ἀνθρώπινα δέν ἐξηγοῦνται, ἀφοῦ ὑπερβαίνουν ὅλους τοὺς φυσικούς νόμους, κάτι πού μόνο ἓνας Θεός μπορεῖ νά τό κάνει, ἀφοῦ εἶναι ό νομοθέτης, καί ὡς ἐκ τούτου δέν περιορίζεται ἀπό τὰ νομοθετήματα.

Σάν Θεός πλέον καί ἄνθρωπος μᾶς δίνει δεῖγμα γραφῆς, μᾶς ἀποκαλύπτεται, μᾶς προσφέρει στὸν καθένα τὰ χαρίσματα, πού θά μᾶς βοηθήσουν στο δρόμο πρὸς τή σωτηρία μας, καί μᾶς ζητάει νά τὰ καλλιεργήσουμε, νά τὰ αξιοποιήσουμε πρὸς δόξαν Θεοῦ καί βοήθεια τῶν συνανθρώπων μας, για νά στεφανωθοῦμε τήν ὥρα τῆς ἀπονομῆς τῶν βραβείων, ἀνάλογα μέ τις ἐπιδόσεις μας. Τόσο ἀπλά!

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ

ΕΝΑΣ ΜΗΝΑΣ ΠΟΥ ξεκινάει με νηστεία και με προσευχή. Είναι η σταθερή γιορτή της Παναγίας μας, τὸ Πάσχα τοῦ καλοκαιριοῦ, ὅπως ἔχει επικρατήσει νὰ λέγεται, πού χαρακτηρίζει αὐτὸ τὸ μήνα, καὶ μᾶς θυμίζει τὴ σχέση τοῦ λαοῦ μας με τὴ Μητέρα τοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ μας, τὸ μέγα πλῆθος ἀπὸ τὶς Μαρίες πού γιορτάζουν, τοὺς Παναγιώτες καὶ τὶς Παναγιώτες, τὶς Δέσποινες, τὶς Βιργινίες καὶ τοὺς Μάρτυρες.

Δὲν ὑπάρχει σπίτι ἐκείνη τὴ μέρα τοῦ δεκαπενταύγουστου, πού νὰ μὴ γιορτάζει, δὲν ὑπάρχει τόπος πού νὰ μὴν τιμᾷ τὴν Παναγία, καὶ νὰ μὴν ἔχει νὰ πεῖ κάτι γιὰ τὴν Προστάτιδα τοῦ ἔθνους μας καὶ τοῦ στρατοῦ μας, γιὰ τὶς ἐμφανίσεις της καὶ τὰ θαύματά της. Μέγα θαῦμα οἱ ἀχειροποίητες εἰκόνες της, μέγα θαῦμα καὶ τὸ πλῆθος πού συρρέει στὶς ἐκκλησίες της τὴν ἡμέρα τῆς γιορτῆς της, τῆς κοίμησής της καὶ τῆς μετὰστασης τοῦ σώματός της στοὺς οὐρανούς. Στὴν πατρίδα μας τῶν πολλῶν Ἀγίων καὶ τῶν πολλῶν ἐκκλησιῶν τὸ θαῦμα εἶναι μία καθημερινότητα, πού τὴ ζοῦμε συνεχῶς καὶ ἀδιάλειπτα σὰν νὰ εἶναι κάτι τὸ φυσιολογικὸ τὸ νὰ παρεμβαίνουν οἱ Ἅγιοι στὴ ζωὴ μας, νὰ μᾶς νοθετοῦν καὶ νὰ μᾶς παιδαγωγοῦν, παρ' ὅλες τὶς προσπάθειες τοῦ πονηροῦ νὰ μᾶς ξεστράτσει πρὸς ὅλες τὶς διαστροφές τοῦ δυτικοῦ πολιτισμοῦ. Εἶναι βαθιές οἱ ρίζες τῶν σχέσεών μας με τὴν Παναγία μας, καθὼς τὴ βλέπουμε σὰν πονεμένη μάνα, καὶ τὸν πόνο τῆς μάνας πού μεγαλώνει παιδιὰ τὸν ἔχουν δοκιμάσει πολλὲς φορές οἱ μανάδες τοῦ λαοῦ μας, πού δοκιμάστηκαν διαχρονικὰ πολλὲς φορές ἕως τώρα.

Εἶναι ὁ πόνος πού δοκιμάζει, ἀλλὰ καὶ ὠριμάζει τὶς ψυχές, πού ἔχει ἐκλεπτύνει τὴν εὐαισθησία τῆς ἐλληνικῆς ψυχῆς, αὐτῆς πού πρώτη δέχθηκε τὸ χριστιανισμὸ στὴν Εὐρώπη, τὸν καλλιέργησε, τὸν περιέγραψε καὶ ἀπέδωσε τὰ δόγματά του με τὴ μοναδικὴ της γλῶσσα, τῆς ψυχῆς πού ἐπέλεξε ὁ Χριστὸς γιὰ νὰ τὴ στεφανώσει με τὰ αἵματα τῶν μαρτύρων της, καὶ με τὶς προσευχὲς τῶν ἀσκητῶν της.

Αὐτὴ ἡ σχέση τῆς Παναγίας με τὴν ἐλληνικὴ ψυχὴ δὲν πρόκειται ποτὲ νὰ καταλυθεῖ καὶ νὰ ἀλλοιωθεῖ, γιὰτὶ ὑπερβαίνει τὰ βατὰ, τοὺς φυσικοὺς νόμους καὶ ἔχει οὐράνια προστασία, αἰώνια διαδρομὴ καὶ χάρη θεϊκὴ.

Ἄς τὸ ἔχουν αὐτὸ ὑπόψη τοὺς ὅσοι τάχθηκαν νὰ ὑπηρετοῦν τὸν πονηρὸ καὶ νὰ στοχεύουν στὴν ἀμβλυνση αὐτοῦ τοῦ δεσμοῦ με τὶς βαθιές τὶς ρίζες, τὴν ὑπερβατικὴ δομὴ καὶ τὴ διαχρονικὴ ἰσχὺ.

Κι ἂν τὰ σώματά μας μποροῦν νὰ τὰ βασανίζουν καὶ νὰ τὰ ἐξοντώνουν, με τὶς ψυχές μας ὅμως δὲν μποροῦν νὰ καταφέρουν τίποτε γιὰ νὰ τὶς ἀλλοιώσουν καὶ νὰ τὶς ἀφαιρέσουν τὴν ἐλευθερίαν τους, τὴ σχέση τους με τὸ Θεό, τὸ Χριστὸ καὶ τὴν Παναγία Μητέρα του καὶ μητέρα τοῦ ἔθνους μας.

Τὰ δῶρα τοῦ Πνεύματος

Λέει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος πρὸς τοὺς κατοίκους τῆς περιφέρειας τῆς Γαλατίας μετὰ τὴ γνωστὴ ἐγκύκλιο ἐπιστολὴ του, πὼς τὰ δῶρα τοῦ Πνεύματος εἶναι “ἀγάπη, χαρὰ, εἰρήνη, μακροθυμία, χρηστότης, ἀγαθοσύνη, πίστις, πραότης, ἐγκράτεια”.

Ξεκινᾷ μετὰ τὴν ἀγάπην, καθὼς ὁ Χριστὸς εἶναι ἀγάπη, καὶ εἶναι ὁ πυρῆνας τῆς Ἁγίας Γραφῆς, γιὰτὶ χωρὶς Χριστό, ποὺ σημαίνει χωρὶς ἀγάπην, ὅλα τὰ ἄλλα καθίστανται ἀνύπαρκτα, χωρὶς καμιά προοπτικὴ καὶ κανένα μέλλον. Πρῶτα καλλιεργοῦμε τὴν κατὰ τὸ δυνατόν ἀνιδιοτελεῖ καὶ ἀπροσωπώληπτη ἀγάπην πρὸς τὸ Θεὸ καὶ τὸν πλησίον, καὶ μετὰ ἀποκοτῶμε ὑπόστασιν μετὰ προοπτικὴ γιὰ σωτηρίαν καὶ αἰώνια χαρούμενη ζωὴ. Ἡ χαρὰ εἶναι τὸ χαρακτηριστικὸ τῆς παρουσίας τοῦ Χριστοῦ

στὴ ζωὴ μας. Μετὰ τὸ Χριστὸ ἡ ζωὴ μας γίνεται χαριτωμένη, εὐλογημένη, φωτεινὴ, μετὰ προοπτικὴ νὰ παραμείνῃ αἰώνια σὲ αὐτὴ τὴν κατάστασιν. Ζωὴ χωρὶς χαρὰ σημαίνει πὼς χάσαμε τὴν ἐπαφὴν μας μετὰ τὸ Χριστὸ καὶ βρισκόμαστε στὸ ὥρο τῆς ἀμαρτίας καὶ τῆς ἐπιρροῆς τοῦ πονηροῦ, τῆς περιοχῆς τοῦ σκότους, τοῦ πόνου καὶ τῆς ἀνασφάλειας.

Αὐτὸ ποὺ εἶπε ὁ Χριστὸς ἀμέσως μετὰ τὴν ἀνάστασίν του πρὸς τοὺς μαθητὲς του ἦταν νὰ ἔχουν εἰρήνη στὶς ψυχὰς τους, κι ἔτσι θὰ ἔχουν καὶ τὸ Χριστὸ μέσα τους, νὰ τοὺς χαριτώνει καὶ νὰ τοὺς καθοδηγεῖ. Ἡ ταραχὴ καὶ ὁ σκοτασμὸς τοῦ νοῦ, εἶναι χαρακτηριστικὰ

στοιχεῖα δαιμονικῆς παρουσίας στὴ ζωὴ μας. Καὶ βέβαια ἡ μακροθυμία θυμίζει τὸ φιλόανθρωπο Χριστό, καθὼς μετὰ τὴν τάσιν ποὺ ἔχουμε πρὸς τὴν ἀμαρτίαν, χωρὶς τὴ μακροθυμίαν τοῦ Χριστοῦ, θὰ εἶχε γεμίσει ἡ ζωὴ μας ἀπὸ πόνον καὶ κόπο, πολὺ πρὶν τὰ ὀγδόντα μας, ὅριον ποὺ βάζει ὁ Δαυὶδ στὸν 89° ψαλμὸ του. Μακροθυμία ζητάει κι ἀπὸ ἐμᾶς ὁ Χριστὸς πρὸς τὸ συνάνθρωπο.

Τὰ χρηστὰ ἦθῃ τὰ εἶχαν ἐπισημάνει καὶ οἱ ἀρχαῖοι ἡμῶν πρόγονοι, προκειμένου ἡ κοινωνία νὰ ἔχει προοπτικὲς ποιότητος ζωῆς, καὶ ἡ προσωπικὴ μας ζωὴ νὰ εἶναι ὑποφερτὴ, κόσμια, πολιτισμένη καὶ ἀνθρώπινη.

Εὐτυχῶς ποὺ ὁ Χριστὸς εἶναι ἀγαθός, χωρὶς βέβαια νὰ εἶναι καὶ ἀγαθιάρης, καὶ τὸ Χριστὸ θὰ πρέπει νὰ ἀκολουθήσουμε, γιὰ νὰ εἶναι ἡ πορεία μας στὴ ζωὴ, πρὸς τὴ σωστὴ κατεύθυνση, νὰ εἶναι κοινωνία ἀνθρώπων ποὺ γνωρίζουν τὸν προορισμὸν τους καὶ τὸν τρόπο ποὺ θὰ φτάσουν στὸ στόχον τους.

Ἀπαραίτητη εἶναι ἡ ἐμπιστοσύνη μας πρὸς τὸ Χριστό, ἂν θέλουμε νὰ εἶναι ἡ σχέση μας μαζί του οὐσιαστικὴ, εἰλικρινὴς καὶ πάνω σὲ γερεὲς βάσεις. Ἡ ἔλλειψη ἐμπιστοσύνης χαρακτηρίζει τὶς κοινωνίες χωρὶς Χριστό, ὅπου κυριαρχοῦν αὐστηροὶ νόμοι, κατασταλτικοὶ τῆς ἐλευθερίας τῶν ἀνθρώπων, ποὺ τοὺς ἀπομονώνουν.

Κοντὰ στὴν εἰρήνην, τὸ δῶρον αὐτὸ τῆς ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου μας, στέκεται καὶ ἡ πραότητα, ποὺ ἀποκαλύπτει καλλιεργημένες καὶ εὐγενικὲς ψυχὰς, ὁλοκληρωμένες προσωπικότητες, καθαρότητα τοῦ νοῦ καὶ τὰ συναισθήματα.

Τέλος ἡ ἐγκράτεια κλείνει τὸν κύκλον καὶ ὁλοκληρώνει τὸ οἰκοδόμημα τῆς ἀνθρώπινης ὑπόστασης, δίνοντας τὴν ποθητὴ πληρότητα, τὴν εὐγένεια καὶ τὸν ἑλεγχον ἐπάνω στὰ ἀνθρώπινα πάθη, ποὺ γεννάει τὴν ἐλευθερίαν.

Σεπτεμβριος

ΗΜΕΡΕΣ ΠΟΥ ΖΟΥΜΕ, μάς θυμίζει ο μήνας αυτός τον Άγιο Νεκτάριο, πού στίς τρεῖς αὐτοῦ τοῦ μήνα γιορτάζουμε τὴν ἀνακομιδὴ τῶν λειψάνων του. Ἕνας Ἅγιος πού σήκωσε τὸ μεγάλο σταυρὸ τῆς συκοφαντίας, καὶ κατηγορήθηκε γιὰ βαριὰ ἐγκλήματα πού οὐδέποτε διανοήθηκε νὰ κάνει.

Συμβαίνει αὐτὸ στοὺς ἱερατικούς κύκλους καὶ τῶν μοναχῶν καὶ τῶν ἱερωμένων, καθὼς ὁ διάβολος ξέρει νὰ ἐκμεταλλεῖται τὰ ἀνθρώπινα πάθη, καὶ νὰ δημιουργεῖ καταστάσεις ἐκεῖ πού δὲν ὑπάρχουν, καθὼς αὐτὴ ἡ ἀντιπαράθεση Παντοκράτορα καὶ Κοσμοκράτορα καλὰ κρατεῖ.

Ἔτσι καθὼς ἡ Ἱστορία ἐξελίσσεται σπειροειδῶς, δηλαδὴ καὶ γραμμικὰ καὶ κυκλικὰ, ὅπως ἔχουμε πεῖ, βλέπουμε τὰ γεγονότα νὰ ἐπαναλαμβάνονται, ὅχι πάντοτε σὰν φάρσα, ἀλλὰ καὶ ὡς τραγικὰ φαινόμενα μὲ ἔνταση κρεσέντου.

Ζοῦμε καὶ στίς μέρες μας αὐτὰ τὰ τραγικὰ γεγονότα τῆς συκοφαντίας, καθὼς ὁ διάβολος ἐξελίσσεται κι αὐτὸς σὲ ἐφευρε-

τικότητα καὶ νεοτερισμούς, καὶ μὲ τὴν ἄμεση συμμετοχὴ καὶ ἐξωεκκλησιαστικῶν παραγόντων, πού ἐξ ὀρισμοῦ ἐχθεύονται τὴν Ἐκκλησία, ἐξοντώνει κοσμικὰ καὶ ἐξαγιάζει ἐκκλησιαστικὰ τοὺς ἐργάτες τοῦ εὐαγγελίου.

Γιατὶ μᾶς τὸ ἔχουν πεῖ οἱ εὐαγγελιστὲς πὼς θὰ μᾶς μιλήσουν οἱ πάντες, καθὼς μὲ τὴ σωστὴ χριστιανικὴ ζωὴ μας, πού διαθέτει καὶ θεωρία καὶ πράξη, ἐλέγχουμε τὴ ζωὴ τῶν ἄλλων, πού ξέρουν πὼς ἔχουν ἐκτραπεῖ ἀπὸ τὴ σωστὴ γραμμὴ, καὶ δὲν ἀντέχουν τὸν ἔλεγχο τῆς συνειδήσεως καὶ τὴ σύγκριση τοῦ σωστοῦ μὲ τὸ λάθος πού ὑπηρετοῦν.

Ἔλεγε κάποτε ἓνας Διοικητὴς Χωροφυλακῆς τοῦ Ἁγίου Ὁρους, σὲ κάποιους ἱερομονάχους, πού δὲν τηροῦσαν τοὺς κανόνες, ὅπως λογικὰ θὰ τὸ περίμενε κανεὶς, “σᾶς ξέρω τὶ γεροντοκόρες εἴσαστε”, μὲ τὴν ἔννοια τῆς ζήλιας πού ἀναπτύσσεται στὸν κύκλο τῶν μοναχῶν, ὅταν κάποιος προχωρήσει πνευματικὰ σὲ σύγκριση μὲ

τοὺς ἀδελφοὺς του ἐν Χριστῷ. Τὸ ζοῦμε αὐτὸ καὶ σήμερα, ὅταν κάποιος προχωρήσει πνευματικὰ καὶ τὸ ἔργο του εὐλογηθεῖ ἀπὸ τὸ Θεό, νὰ δέχεται τὸν πόλεμο τοῦ πονηροῦ μέσα ἀπὸ ἀνθρώπους πού λειτουργοῦν σὰν ὄργανα τοῦ διαβόλου, πού εἴτε συνειδητὰ εἴτε καὶ ὄχι, ξεκινοῦν αὐτὸ τὸν πόλεμο ἐναντίον αὐτοῦ πού χαλαρεῖ τὴν πιάτσα.

Εἶναι δύσκολες αὐτὲς οἱ καταστάσεις, βαρὺς ὁ σταυρός, καὶ μακάριος αὐτὸς πού θὰ τὸν ἀντέξει, ἀνάξιος δὲ πάλι αὐτὸς πού θὰ προσπαθήσει νὰ ἐξοντώσει τὸν ἅγιο ἐργάτη τοῦ εὐαγγελίου.

**ΚΙΒΩΤΟΣ
ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ**

Η ταπείνωση

Κορυφαία ἀρετή, ἀπὸ τὴν ὁποία θὰ πρέπει νὰ ξεκινᾶμε τὴν προσπάθεια ἀναρρίχησης πρὸς τὶς πνευματικὲς κορυφές, εἶναι ἡ ταπείνωση. Εἶναι ἡ ἀρετὴ βάσιμη ἀπὸ ὅπου μποροῦμε νὰ οἰκοδομήσουμε χαρακτῆρα καὶ προσωπικότητα, εἶναι τὰ θεμέλια πάνω στὰ ὁποῖα μποροῦμε νὰ σταθοῦμε καὶ νὰ σχεδιάσουμε τὸν ἀγῶνα γιὰ πνευματικὴ προκοπὴ καὶ ἐπιτυχημένη πορεία πρὸς τὴ σωτηρία τῆς ψυχῆς μας.

Εἶναι ἡ ἄκρη τοῦ νήματος ἡ ταπείνωση, προκειμένου νὰ ἔχουμε ὁδηγὸ στὴ ζωὴ μας, πρὶν χαθοῦμε στοὺς δαιδαλώδεις διαδρόμους τοῦ λαβύρινθου τῆς καθημερινότητάς μας, στὴ χαώδη ἐποχὴ τῆς διαστροφῆς καὶ τῆς παραπληροφόρησης πού διανύουμε.

Ἄν ἀποφασίσουμε νὰ κονταροχτυπηθοῦμε μὲ τὴ φιλαυτία μας, ἀπὸ τὴν ταπείνωση θὰ ἐξοπλιστοῦμε τὰ ἀπαραίτητα ἐφόδια, γιὰ νὰ σκοτώσουμε τὰ θηρία τῆς φιληδονίας μὲ ὅλες τῆς τὶς μεταμορφώσεις, τῆς φιλαργυρίας πού τὴν τροφοδοτεῖ καὶ τὴν ἐνισχύει ἡ λατρεία τοῦ θεοῦ τοῦ χρήματος, καὶ τῆς διακρίσεως μέσα στὸ πλῆθος αὐτῶν πού διαγκωνίζονται γιὰ λίγη ἀναγνωρισιμότητα καὶ προβολή.

Μέσα σὲ ἓνα κόσμο ὅπου ὅλα τὰ ἐρεθίσματα πού δεχόμαστε καθημερινὰ καὶ ὅλες οἱ προσλαμβάνουσες παραστάσεις μᾶς ὁδηγοῦν πρὸς τὴν αὐτοθέωσή μας, ἔστω κι ἂν αὐτὸ δὲν τὸ ἔχουμε συνειδητοποιήσει, ἂν ἐλεῦθερα κι ἀβίαστα πήραμε τὴν ἀπόφαση νὰ βγοῦμε ἀπὸ τὸν κουβὰ μὲ τὰ ἀπόβλητα καὶ νὰ ζήσουμε κατὰ Χριστὸ μὲ ἀγάπη πρὸς τὸ συνάνθρωπο, θὰ μᾶς χρειαστεῖ ὅπωςδὴποτε ἡ ταπείνωση,

γιὰ νὰ καταφέρουμε νὰ ἀποδράσουμε, καὶ νὰ μὴ μᾶς καταπιεῖ ἡ χαβούζα.

Εἶναι ἡ μέθοδος τῶν μικρῶν βημάτων πού μᾶς ὁδήγησε στὴν ἀποδοχὴ τῆς ἐπιβολῆς, ἐνὸς τρόπου ζωῆς ἀφύσικου καὶ περιορισμένου μέσα σὲ μιὰ Ἐνωση Κρατῶν, ὅπου ὁ πυρήνας τῆς εἶναι ἡ ἐλεύθερη διακίνηση προσώπων καὶ ἀγαθῶν. Καὶ φυσικὰ ἡ διαφοροποίηση τῶν πληθωριστικῶν τάσεων κατὰ χώρα, διαφοροποιεῖ καὶ τὴν κινητικότητα τῶν διάφορων πληθυσμῶν.

Ὅλα αὐτὰ συμβαίνουν γιὰτὶ ἔχουμε ξεστρατίσει ἀπὸ τὶς ἀρετές, ὅπως ἡ ταπείνωση, χάσαμε τὸ δρόμο τῆς προσφορᾶς ὡς βασικοῦ στόχου κοινωνικῆς συνοχῆς καὶ τρέχουμε συνεχῶς διεκδικώντας ἱκανοποίηση γιὰ τὶς προσωπικὲς μας φιλοδοξίες, ἀγνοώντας τὸ γεγονός πὺς ταξιδεύουμε στὸ ἴδιο τραῖνο ὅλοι οἱ λαοὶ τῆς Ἐνωσης, καὶ ἄρα ἂν ἀκόμη ὑπάρχει εὐγένεια καὶ πολιτισμός, δὲν ἔχει νόημα νὰ ταξιδεύουμε ὄρθιοι, γιὰτὶ βιαζόμαστε κάποιοι νὰ φτάσουμε πιὸ γρήγορα.

Τὶς ἀρετὲς τὶς καλλιεργοῦσαν οἱ ἀρχαῖοι ἡμῶν πρόγονοι, προκειμένου νὰ αὐξήσουν τὴν ποιότητα τῆς ζωῆς τους σὰν σύνολη κοινωνία. Ὅμως πόσο παράξενα ἀκούγεται αὐτὸ σήμερα, στὴν ἐποχὴ τῶν ἀνταγωνισμῶν καὶ τῆς πλουτοκρατίας, ὅπως καὶ ἡ ταπείνωση σὰν τρόπος ζωῆς καὶ πνευματικῆς ἀνάτασης, σὲ ἓνα κόσμο ἐπιβολῆς καὶ προσωπικῆς προβολῆς.

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ

ΕΝΑ ΠΟΛΥ ΣΗΜΑΝΤΙΚΟ στοιχείο τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς εἶναι ἡ ἐκπροσώπηση τοῦ λαοῦ, πού ἐκκλησιάζεται, ἀπὸ τοὺς ψάλτες, πού ἐκκλησιαστικά θεωροῦνται κατώτεροι κληρικοί.

Μπορεῖ νὰ μὴν χρησιμοποιοῦνται ἐκκλησιαστικά μουσικά ὄργανα στὴν ὀρθόδοξη Θεία Λειτουργία, ὅπως ἴσως θὰ τὸ ᾔθελε ὁ **Προφητὰνὰξ Δαυὶδ**, καθὼς τὸ ἀναφέρει στοὺς ψαλμοὺς του, ἀλλὰ οἱ ψάλτες εἶναι ἐντελῶς ἀπαραίτητοι, γιὰ νὰ μπορέσει νὰ τελεστεῖ τὸ μυστήριο τῆς Θείας Εὐχαριστίας.

Μόνος ὁ ἱερέας δὲν μπορεῖ νὰ τελέσει τὸ μυστήριο τῆς Θείας Εὐχαριστίας ἀν δὲν ὑπάρχει καὶ κάποιος λαϊκὸς ἢ κληρικός, πού νὰ παρευρίσκεται στὸν Ἱερὸ Ναό, καθὼς τὸ μυστήριο τελεῖται γιὰ τὸ λαὸ καὶ ὄχι γιὰ τὶς ἀνάγκες τοῦ ἱερέα.

Ἐξαιρετὸς ψάλτης ὑπῆρξε ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Κουκουζέλης πού τὴ μνήμη του γιορτάζουμε στὴν πρώτη τοῦ Ὀκτωβρίου. Ἀπὸ μικρὸς ὄρφανὸς βρέθηκε νὰ μαθαίνει τὰ ἱερὰ γράμματα κοντὰ στὸν Κομνηνὸ Αὐτοκράτορα τοῦ Βυζαντίου, καθὼς ἡ σπάνια φωνὴ του καὶ ἡ τέχνη πού ἀπέκτησε τὸν ἔκανε πολὺ ἀγαπητό, σὲ σημεῖο πού νὰ θέλει ὁ Αὐτοκράτορας νὰ τὸν παντρεύει μὲ μία πλούσια νέα, γιὰ νὰ τὸν ἔχει κοντὰ του.

Ὅμως ὁ Ἅγιος, πού ἐνδιαφέρονταν γιὰ τὴ σωτηρία τῆς ψυχῆς του, ἔφυγε κρυφὰ γιὰ νὰ ἀποφύγει τὶς τιμὲς καὶ τὶς δόξες τοῦ κόσμου καὶ πῆγε στὸ Ἅγιο Ὄρος γιὰ νὰ γίνει μοναχὸς, λέγοντας πὼς ἦταν βοσκὸς καὶ τοῦ ἔδωσαν τὸ διακόνημα τῆς βοσκῆς τράγων, ἀποφεύγοντας νὰ γίνει ἀντιληπτὴ ἡ ἀγγελικὴ φωνὴ του καὶ ἡ ψαλτικὴ του τέχνη.

Τὸν ᾔθελε ὅμως ἡ Παναγία νὰ τῆς ψάλει τοὺς ὕμνους, πού τόσο καλλίφωνα καὶ ἀγγελικὰ ἔψαλε πρὸς τιμὴν της, κι ἔτσι ἔγινε ἀντιληπτὴ ἡ τέχνη του καὶ ἔκτοτε ὑπηρετοῦσε τὸ δεξιὸ ἀναλόγιο τὶς Κυριακὲς καὶ γιορτὲς τῆς Μονῆς τῆς μετανοίας του.

Τὴν ἴδια μέρα τιμοῦμε καὶ τὴ μνήμη τοῦ Ἁγίου Ρωμανοῦ τοῦ Μελωδοῦ, πού εἶναι καὶ ὁ ποιητὴς τῶν κοντακίων τῆς Ἐκκλησίας μας. Ἡ καταγωγὴ του ἦταν ἀπὸ τὴ Συρία καὶ σὰν διάκονος ὑπηρετήσε στὴ Βυρρητὸ πρὶν πάει στὴν Κωνσταντινούπολη, ὅπου μὲ θαυματουργικὸ τρόπο τοῦ ζήτησε ἡ Παναγία νὰ γράψει ὅλα τὰ κοντάκια τοῦ ἔτους.

Φυσικὰ καὶ δὲν θὰ μπορούσε νὰ ἀρνηθεῖ νὰ ὑπηρετήσει τὴν ἐπιθυμία τῆς Παναγίας μας κι ἔτσι ἔχουμε μέχρι σήμερα αὐτὴ τὴν εὐλογία νὰ διαβάζουμε στὸν Ὅρθρο καὶ ὅταν τὸ προβλέπει τὸ τυπικὸ νὰ ψάλλουμε στὴ Θεία Λειτουργία τὸ κοντάκι πρὸς τιμὴ τοῦ Ἁγίου πού γιορτάζουμε.

Χώρα ἀλίκλυπος

Αντικειμενικά είμαστε μία θαλασσοδαρμένη χώρα, μία χερσόνησος πού γειτονεύει με τὸ σημεῖο συνάντησης τριῶν ἡπείρων. Αὐτὸ σημαίνει πὼς ἔτσι ἔχουμε τὸ πλεονέκτημα νὰ γευόμαστε πολιτιστικά στοιχεῖα πού προέρχονται ἀπὸ τὶς μεγάλες ἡπείρους τῆς Ἀσίας καὶ τῆς Ἀφρικῆς, καὶ νὰ συμβάλουμε στὴ διάδοση τοῦ δικοῦ μας εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ, πού ἔχει νὰ πεῖ σημαντικές πληροφορίες, ἰδιαίτερα γιὰ τὴν ὁμαλὴ λειτουργία τοῦ πνευματικοῦ μέρους τῶν ἀνθρώπων.

Τὸ γεγονός πὼς είμαστε μία χώρα κατὰ βάση νησιωτικὴ καὶ παραθαλάσσια, μᾶς δίνει τὸ πλεονέκτημα ἀπὸ τὶς ἀπαρχές τῆς ἱστορικῆς ἐμφάνισης τοῦ ἀνθρώπου, νὰ είμαστε οἱ παράξενοι ταξιδιῶτες, πού ὀργώνοντας τὶς θάλασσες πέραμε καὶ δώσαμε πολιτισμό, καταφέραμε νὰ είμαστε πολύτροποι πνευματικά, ἀντιληφθήκαμε τὰ ὀφέλη τοῦ μηνύματος τοῦ Χριστοῦ καὶ ἀξιοποιήσαμε τὶς φωτιστικὲς δυνάμεις, πού ἔβγαλε ἀπὸ τὸ ταγάρι του καὶ μᾶς πρόσφερε ὁ Ἀπόστολος Παῦλος. Εἶναι

ἡ θάλασσα αὐτὴ πού μᾶς ἄνοιξε τοὺς ὀρίζοντες τοῦ κόσμου, διέφυγε τὶς ἐγκεφαλικὲς μας νοητικὲς λειτουργίες, πάντρεψε τὶς ἰδέες μετὰ τὶς ἀρετὲς καὶ μᾶς ξεχώρισε ἀπὸ τὸ σύνολο τῆς ἀνθρωπότητας, καθὼς οἱ δρόμοι τῆς θάλασσας ἦταν πρὶν εὐκολοὶ στὴ διάνοιξη τοὺς ἀπὸ τοὺς χερσαίους ὅγκους, πού ἦταν γεμάτοι ἀπὸ κινδύνους, δυσκολοδιάβατοι στὸ σύνολό τους καὶ χειμῶνα καὶ καλοκαίρι, με ἀπροσπέλαστα βουνὰ καὶ χαράδρες, με ληστὲς καὶ ληστοσυμμορίες, με ἄγριους καὶ ἡμιἄγριους λαοὺς καὶ τὸ ἄγνωστο, πού εἶναι αὐτὸ πού κυρίως φοβίζει τοὺς ἀνθρώπους.

Μαζὶ μετὰ ἄλλα μᾶς ἔκανε καὶ καλοὺς γινῶστες τῆς ναυτοσύνης, ἐμπειροὺς ναυτικούς καὶ ἐμπόρους, τολμηροὺς θαλασσοπόρους καὶ μετανάστες, ἄξιους διαχειριστὲς τῶν μέσων ἐπικοινωνίας, τῆς διακίνησης τῆς πληροφορίας καὶ τῆς ἀφομοίωσης στοιχείων βελτίωσης τῆς ποιότητος τῆς ζωῆς μας.

Ὅλα αὐτὰ τὰ στοιχεῖα μᾶς ἔκαναν νὰ ἀγαπήσουμε ἰδιαίτερα τὴ θάλασσα σὰν μήτρα παρα-

γωγῆς ἀγαθῶν, πού κάνουν τὴ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων πρὶν εὐχάριστη, πρὶν ἐνδιαφέρουσα καὶ πλουτοπαραγωγικὴ, ἱκανὴ νὰ ἱκανοποιεῖ ἀνθρώπινες φιλοδοξίες καὶ νὰ ἀνακαίνιζε τὰ ἐνδιαφέροντα, πού κρατοῦν τὸν ἀνθρωπο ζωντανό, δραστήριο καὶ δημιουργικό.

Σήμερα, μέσα ἀπὸ τὴ σπειροειδῆ ἐξέλιξη τῆς Ἱστορίας, γραμμικὰ καὶ κυκλικὰ, ἔγινε ἡ ἑλληνικὴ μας θάλασσα μέσο ἐπιβίωσης μέσα ἀπὸ τὸν τουρισμό, πού εἶναι ὁ νέος τρόπος δράσης τοῦ λαοῦ μας καὶ μέσα ἀπὸ τὴν προσφορὰ ὑπηρεσιῶν, ἀντέτειλε μία νέα ἐποχὴ δημιουργίας καὶ ἀνακαίνισης, μόνο πού αὐτὴ τὴ φορὰ ἡ Ἱστορία ἀξιοποίησης τῆς δροσιάς τῆς θάλασσας ἐπαναλαμβάνεται σὰν φάρσα, καθὼς μαζὶ μετὰ τὴ δροσιὰ συμπορεύονται καὶ πολλὲς διαστροφές, ἰδιαίτερα στοὺς κόλπους νέων στὴν ἡλικία ἀνθρώπων.

Ἄς ἐλπίσουμε νὰ γίνῃ σύντομα κατανοητό, πὼς ἐλευθερία δὲν σημαίνει ἀσυδοσία, καὶ πὼς τὰ ἀνθρώπινα δικαιώματα δὲν εἶναι ἀνεξέλεγκτες ἡδονές.

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ

Ο ΜΗΝΑΣ ΠΟΥ τὰ προεόρτια τῶν Χριστουγέννων μᾶς βάζουν μέσα σὲ ἓνα ἑορταστικὸ κλίμα καὶ ἡ ἔναρξή τῆς σχετικῆς νηστείας μᾶς προετοιμάζει γιὰ μία διαφορετικὴ προσέγγιση στοῦ Ἁγίου Ποτήριου, ὅπου σημειολογικὰ κοινωνοῦμε σῶμα καὶ αἷμα Χριστοῦ καὶ ἐπικοινωνοῦμε πνευματικὰ καὶ ὑπερβατικὰ μὲ τὴν ἐνέργεια τῆς Θεότητος.

Ἡ σοφία τῆς Ἐκκλησίας μας εἶναι αὐτὴ πού ὁδηγεῖ τὰ βήματά μας στὴν πορεία μας πρὸς τὴ σωτηρία τῆς ψυχῆς μας, ὅσο μένουμε κοντὰ στοῦ Χριστοῦ, καὶ προσπαθοῦμε νὰ κάνουμε τὸ θέλημά του. Εἶναι μία πορεία ὅπου ἀκολουθώντας τις ὁδηγίες καὶ τὰ προστάγματα τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μας, μποροῦμε νὰ ἔχουμε τις ἐμπειρίες μίας ἐνάρετης ζωῆς, μὲ ὁδηγὸ καὶ συμπαραστάτες τὸ Χριστὸ καὶ τοὺς Ἁγίους του.

Ἡ Παναγία μας παραμένει πάντοτε ἡ προστάτιδα τῆς Πατρίδας μας καὶ ἡ προσωπικὴ μας δυνατότητα ἐπικοινωνίας μὲ τὴ Θεότητα, καθὼς διὰ τῶν πρεσβειῶν της ὅλα εἶναι δυνατὰ γιὰ τοὺς πιστεύοντας.

Ἡ Ἐκκλησία μας δὲν κάνει λάθη, ἀλλὰ τὰ πρόσωπα πού τὴν ἐκφράζουν κατὰ τὸ οὐδεὶς ἀναμάρτητος κάνουν λάθη, πού δὲν θὰ πρέπει νὰ μᾶς ἐπηρεάζουν, καθὼς πρότυπό μας καὶ δάσκαλός μας παραμένει πάντοτε ὁ Χριστός.

**ΧΑΡΟΥΜΕΝΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ
ΑΔΕΛΦΟΙ ΜΑΣ**

ἈΝΘΡΩΠΙΝΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ

Εἶναι πολὺ μεγάλο θέμα τὰ ἀνθρώπινα δικαιώματα, καὶ βέβαια ὑπάρχουν καὶ πολὺ μεγάλες ἀντιπαράθεσεις, καθὼς μέσα ἀπὸ τὴ διαδικασία χωρισμοῦ τῆς ἥρας ἀπὸ τὸ στάρι, ὅλο καὶ περισσότερο ἀπομακρύνονται οἱ ἀπόψεις καὶ ἐντατικοποιοῦνται οἱ συγκρούσεις μεταξὺ τῶν ὑποστηρικτῶν τους.

Καταρχὰς νὰ ποῦμε πὼς ἐνῶ ὑπάρχει ἡ σχετικὴ νομολογία, ὅμως συγχρόνως ὑπάρχουν καὶ οἱ ἐρμηνεῖς τῶν νόμων, πού εἶναι σὲ θέση νὰ κάνουν τὸ ἄσπρο μαῦρο καὶ τὸ μαῦρο ἄσπρο. Αὐτὸ μᾶς εἶπε καὶ ἓνας δικηγόρος σὲ σχετικὴ ἐρώτηση, πὼς ἂν εἶναι κάποιος καλὸς νομικός, μπορεῖ νὰ ἐπιτύχει αὐτὴ τὴ μεταμόρφωση.

Ἔτσι εὐκόλα ἐξισώνεται τὸ καλὸ μὲ τὸ κακὸ, μὲ χρῆση τῶν ὅρων ἰσοτιμία καὶ ἰσονομία. Ἔτσι τὸ φυσιολογικὸ μὲ τὴ διαστροφή ἀποκοτῶν τὴν ἴδια βαρύτητα καὶ τὰ ἴδια δικαιώματα. Ὅταν μάλιστα καὶ νομοθετικὰ ἡ διαστροφή κατοχυρώνεται σὰν δικαίωμα ἐλευθέρης ἐπιλογῆς

τοῦ ἀνθρώπου, τότε χάνουμε τὸ μπούσουλα, καθὼς καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος λέει στοὺς δικοὺς μας τοὺς Κορίνθιους πὼς ὅλα τὰ μπορεῖ, χωρὶς περιορισμοὺς καὶ προϋποθέσεις.

Συνεχίζει ὅμως ὁ Ἀπόστολος Παῦλος καὶ λέει, πὼς δὲν τοῦ συμφέρει νὰ κάνει τὰ πάντα, πού ἔχουν βέβαια σχέση μὲ τὴν ἁμαρτία, ὅπως αὐτὴ εἶχε προσδιοριστεῖ στὴν ἐποχὴ του, γιατί ἔτσι θὰ χάσει τὴν ἐπαφὴ του μὲ τὸ Χριστό, πού εἶναι αἰώνια ζωὴ, χαρούμενη καὶ εὐλογημένη, μέσα στὸ φῶς τῆς θεϊκῆς παρουσίας.

Σήμερα ὅμως ὑπάρχει μία τεράστια, ἐπιστημονικὰ σχεδιασμένη παραπληροφόρηση, ἀλλὰ καὶ ὑπεύθυνη ἀποδοχή, πού βολεῖει τὰ ἀνθρώπινα πάθη, πού τὰ ὀνομάζει ἀνθρώπινα δικαιώματα, καὶ ἐξισώνει τὶς διαστροφές μὲ τὶς φυσιολογικὲς συμπεριφορές, τὶς ἀνεξέλεγκτες σαρκικὲς σχέσεις μὲ τὴν εὐλογημένη συζυγία, πού καλύπτεται ἀπὸ τὸ μυστήριο τοῦ γάμου.

Ὅταν ἔρχεται καὶ ὁ νομοθέτης καὶ καλύπτει νομικὰ τὴν ἐλεύθερη συμβίωση, τότε ἀρχίζει καὶ σαπίζει αὐτὸ πού λέμε εὐρωπαϊκὸς πολιτι-

σμός, ὀρθόδοξη πίστη καὶ ἀνθρωπισμός. Ὅχι, ὁ ἄνθρωπος δὲν μοιάζει πλέον μὲ θεό, ἀλλὰ νέο εἶδος ἀνθρωποειδοῦς μὲ τὰ γνωστὰ ζωώδη ἐνστικτα τῆς ἐπιβίωσης καὶ τῆς ἀναπαραγωγῆς.

Δὲν εἶναι δικαίωμά μας ἡ διαχείριση τοῦ σώματός μας σὰν ἀναπαραγωγικῆς μηχανῆς, πού ὁ χειριστὴς τῆς ἀποφασίζει ἂν καὶ ποιά προϊόντα θὰ παραγάγει καὶ ποιά θὰ ἀπορρίψει, ἀλλὰ ὑποχρέωσή μας νὰ λειτουργήσουμε αὐτὸ πού μᾶς ἐμπιστεύθηκε ὁ Θεομιουργὸς σύμφωνα μὲ τὸ θέλημά του, γιατί ἄλλιῶς σὰν ἀχρεῖοι δοῦλοι πού εἴμαστε, θὰ ὑποστοῦμε τὶς συνέπειες, πού οἱ δοῦλοι εἶχαν νὰ ἀντιμετωπίσουν τὸν καιρὸ πού μεσουρανοῦσε ἡ δουλεία.

Μὴν ἀποροῦμε λοιπὸν γιατί ὁ πόλεμος καὶ ἡ καταστροφὴ μᾶς χτυπάει τὴν πόρτα, τὴν ὥρα πού συνεχίζουμε νὰ παραμένουμε πιστοὶ στὴν προαγωγή τῶν διαστροφῶν, γιατί ἡ δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ εἶναι νομοτέλεια.

Η ΙΔΙΑ Η ΛΕΞΗ ἐγωπάθεια κραυγάζει πώς είναι ἀρρώστια. Ἀρρώστια βαριά καὶ ἐν πολλοῖς ἀνίατη, καθὼς τροφοδοτεῖται συνεχῶς ἀπὸ τὸν πονηρὸ σὲ εἰκοσιτετράωρη βάση. Εἶναι ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετο ἀπὸ τὴν ταπείνωση. Καὶ ὅσο σημαντικὴ εἶναι ἡ ἀρετὴ τῆς ταπείνωσης στὴν πορεία μας πρὸς τὸν οὐρανό, ἄλλο τόσο σημαντικὴ εἶναι καὶ ἡ ἐγωπάθεια στὴν πορεία μας πρὸς τὰ τάρταρα.

Φυσικὰ καὶ δὲν εἶναι εὐκόλο νὰ τὸ συνειδητοποιήσουμε αὐτό, καθὼς παρεμβάλλεται ὁ πονηρὸς στὴ διαδικασία ὑπερμεγέθυσής της, πράγμα πού σημαίνει πὼς εἶναι μία κρυφὴ ἀρρώστια γιὰ τὸν κάτοχό της, γιὰτὶ τὴν κρύβει καὶ τὴν ἐξαφανίζει ὁ πονηρὸς πίσω ἀπὸ τὰ δικαιώματα τοῦ ἀνθρώπου, κι ἔτσι βουλευόμεστε κι ἐμεῖς καὶ ὁ πονηρὸς κάνει ἄνετα τὴ δουλειά του.

Καὶ τσιτώνουμε τὰ πόδια, καὶ ἄντε καὶ ντὲ δὲν περπατάει ἡ πνευματικὴ μας πρόοδος, καθὼς γιὰ νὰ τσουλήσει τὸ κάρο, πρέπει πρῶτα νὰ βγάλουμε ἀπὸ τὸ ἄλλογο τὶς πεδίκλες. Γιατὶ ἡ ἐγωπάθεια λειτουργεῖ σὰν τὶς ἀλυσίδες, πού φοροῦσαν οἱ κατάδικοι στὰ ὀδικὰ ἔργα, ὅπου ἐργάζονταν σὰν αἰχμάλωτοι πολέμου, καὶ σὰν τὰ σχοινιά πού δένουν τὰ πόδια τῶν ἀλόγων, γιὰ νὰ μὴν μποροῦν νὰ τρέξουν καὶ νὰ φύγουν μακριὰ ἀπὸ τὸ βόσκημά τους.

Εἶναι γνωστὸ πὼς τὰ πάθη μας εἶναι ἡ αἰτία πού παραμένουμε αἰχμάλωτοι καὶ ἀλυσοδεμένοι στὴ μαγκούρα τοῦ πονηροῦ, κι ἂν δὲν τὸ συνειδητοποιήσουμε αὐτὸ καὶ δὲν προχωρήσουμε στὴ σφαγὴ τους ἐπάνω στὸ θυσιαστήριο τῆς καρδιάς μας, δὲν θὰ δοῦμε σωτηρία, δὲν θὰ δοῦμε τὸ φῶς τῆς Ἀναστάσεως νὰ ἀνατέλλει καὶ γιὰ τὴ δικὴ μας ψυχὴ.

Αὐτὰ εἶναι γνωστὰ καὶ τετριμμένα, ἀλλὰ ὅσο καὶ νὰ χτυπάμε τὴν καμπάνα, αὐτοὶ πού δὲν εἶναι ἔτοιμοι καὶ ἀποφασισμένοι νὰ ἀνέβουν στὶς πολεμίστρες, γιὰ νὰ κάνουν τὸ καθήκον τους ἀπέναντι στὸ Θεὸ καὶ τὸν ἑαυτὸ τους, δὲν πρόκειται νὰ ξυπνήσουν καὶ νὰ

Εγωπάθεια

σώσουν τὴν ψυχὴ τους. Γιατὶ εἶναι γλυκιὰ ἡ ἁμαρτία, γεμάτη εὐθιξίες καὶ περιέργες προαιρέσεις, σὲ ἀντίθεση μὲ τὴν πορεία πρὸς τὴν αἰώνια σωτηρία, πού ἔχει πρόσκαιρα λίγο κόπο, τὴ μεταφορὰ τοῦ σταυροῦ μας ἐδῶ στὴ ζωὴ, πού δὲν εἶναι πάνω ἀπὸ τὶς δυνάμεις μας.

Εἶναι ὅμως μεγάλο κρίμα, τὸ νὰ βλέπουμε συγγενεῖς, φίλους καὶ γνωστοὺς νὰ προτιμοῦν τὰ πρόσκαιρα ἀπὸ τὰ αἰώνια, καὶ νὰ μὴν ξυπνοῦν ἀπὸ τὸ λήθαργο τῆς ἡδονοθηρείας καὶ τῆς ιδιωτείας. Λέει ὁ λαὸς μέσα στὴ ἀπλόγητά του καὶ

τὴν ἀλάνθαστη θυμοσοφία του, “γλυκὸς ὁ ὕπνος τὴν αὐγὴν, γυμνὸς ὁ κῶλος τὴ Λαμπρὴν”.

Ναί, ὅταν δὲν ἀποφασίζεις νὰ ἀποδεχθεῖς τὸν ἐλάχιστο κόπο, πού ἀπαιτεῖ ἡ πνευματικὴ ζωὴ, δὲν σηκώνεσαι τὸ πρωὶ νὰ πᾶς στὴν ἐκκλησία, δὲν ἀντέχεις τὸ βράδυ νὰ κάνεις τὸ ἀπόδειπνο καὶ δὲν ἐφαρμόζεις σωστὰ τὴν ἐλάχιστη νηστεία, πού προβλέπεται ἀπὸ τὴν παράδοση, τότε περίμενε νὰ δεις τὸν πονηρὸ νὰ γελάει.

ΤΟ ΘΕΛΗΜΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Αλήθεια τι ζητάει ο Θεός από εμάς; Κάπου λέει, να πᾶμε κοντά του, για να μᾶς ἀναπαύσει, ὅσοι κοιπάζουμε πολὺ καὶ εἴμαστε ἀναγκασμένοι. Μὰ τέτοιοι εἴμαστε πολλοί, γιατί δὲν δεχόμαστε τὴν πρόσκληση; Ποιός εἶπε πῶς δὲν δεχόμαστε τὴν πρόσκληση; Τὴν πρόσκληση τὴ δεχόμαστε, ἀλλὰ ἔχουμε καὶ κουσούρια.

Πρῶτα πρῶτα μᾶς ζητάει ὁ Θεός, πηγαίνοντας κοντά του, νὰ κόψουμε τὰ κουσούρια μας καὶ θὰ βροῦμε ἀμέσως ἀνάπαυση. Ποιά εἶναι αὐτὰ τὰ κουσούρια; Μὰ ἔχουμε μιά Κυριακή για νὰ ξεκουραστοῦμε, πῶς νὰ πᾶμε ἐκκλησία; Καὶ βέβαια ἔχουμε καὶ μία ἀδυναμία στὸ τυρί, ἐπομένως ἄς νηστεύουμε μόνο ἀπὸ τὸ κρέας καὶ ἀρκεῖ αὐτό. Εἴμαστε καὶ νέοι ἄνθρωποι ἀρκετοί, ἐπομένως δικαιούμαστε νὰ εἴμαστε συνεπεῖς στὰ συζυγιακά μας καθήκοντα.

Ἀπὸ ὅ,τι γνωρίζουμε ὁ Χριστὸς δὲν εἶναι μαγαζί για νὰ κάνει ἐκπτώσεις. Ἡ εἴμαστε μαζὶ του ἢ κάνουμε κολεγιά μὲ τὸ Μαμωνά, καὶ ὅλα τὰ ἄλλα εἶναι παραμύθια για μικρὰ παιδιὰ. Φυσικὰ μετὰ ἰσχύει αὐτὸ πού λέει ὁ λαός, “πὲς μου τὸ φίλο σου, νὰ σοῦ πῶ ποιός εἶσαι”. Βλέπετε ὅλες μας οἱ ἐπιλογές στὴ ζωὴ ἔχουν τὶς δικὲς τους συνέπειες.

Τώρα για περισσότερες λεπτομέρειες ἀνοίξτε καὶ διαβάστε λίγο ἀπὸ τὴν Καινὴ Διαθήκη τὰ κεφάλαια 5, 6 καὶ 7 ἀπὸ τὸ κατὰ Ματθαῖο εὐαγγέλιο καὶ θὰ ἀποκτήσετε μία πιὸ ὁλοκληρωμένη εἰκόνα ἀπὸ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Κι ἂν ἀπλὴ σὰν ἔμειναν ἀπορίες, διαβάστε κι αὐτὰ πού λέει ὁ

Ἀπόστολος Παῦλος στοὺς δικούς μας τοὺς Κορίνθιους. Φυσικὰ διαβάζοντας αὐτὰ δὲν κλείνουμε τὸ κεφάλαιο τῶν ἀπαραίτητων γνώσεων για νὰ βάλουμε σὲ τάξη τὴ ζωὴ μας, ἀλλὰ εἶναι μία ἀρχή, καὶ ἡ ἀρχὴ εἶναι τὸ ἥμισυ τοῦ παντός, ὅπως μᾶς εἶπαν οἱ παπποῦδες μας. Τὸ θέμα εἶναι πῶς πάψαμε νὰ διαβάζουμε πλέον καὶ πῶς ἀφήσαμε τὰ ἡνία τῆς ζωῆς μας νὰ τὰ κρατᾷ στιβαρὰ ἡ σάρκα μας καὶ οἱ ἐπιθυμίες της. Ὅλα τὰ ἄλλα εἶναι ἀπλῶς... ὀδοντόκρεμες.

Ναί, τὸ γνωρίζουμε πῶς κάποιοι ἐνδιαφέρονται σοβαρὰ νὰ μᾶς πείσουν πῶς πέρα ἀπὸ τὴ γαστέρα καὶ τὸ ὑπογάστριο

δὲν ὑπάρχει κάτι ἄλλο ἐνδιαφέρον για τὸν προοδευτικὸ ἄνθρωπο. Ἀλλὰ ἐντάξει, δὲν ἤξερες, δὲν ρώταγες; Δὲν θέλεις νὰ εἶσαι ἄνθρωπος, νὰ σὲ σέβονται, νὰ σὲ ὑπολογίζουν, νὰ ἔχεις ἀνθρώπινα δικαιώματα, πού τὰ ὑποστηρίζει ὁ Νόμος;

Δὲν θέλεις νὰ σκέφτεσαι καὶ νὰ ἐκφράζεσαι ἐλεύθερα, νὰ ἀγαπᾷς καὶ νὰ ἐρωτεύεσαι, νὰ κάνεις παιδιὰ καὶ νὰ ζήσεις τὴ χαρὰ τῶν ἀπογόνων σου, νὰ ζεῖς μέσα σὲ μία εὐνομούμενη κοινωνία μὲ κοινωνικὴ συνοχὴ καὶ ποιότητα ζωῆς; Δὲν σὲ ἀπασχολεῖ ἡ ζωὴ πέραν τοῦ τάφου; Τὶ πιστεύεις πῶς εἶσαι, ἓνα σκυλί, πού κάποια στιγμή θὰ ψοφήσει καὶ πέραν τούτου οὐδέν;

Ψάξε νὰ δεῖς ποιό εἶναι τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, καὶ πῶς θὰ διαχειριστεῖς τὴν αἰωνιότητα τῆς ψυχῆς σου πρὶν νὰ εἶναι ἀργά, γιατί μετὰ τὴν ἀπομάκρυνση ἀπὸ τὸ ταμεῖο, οὐδὲν λάθος ἀναγνωρίζεται.

ΤΙ ΣΟΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ ΕΪΜΑΣΤΕ;

Τὸ 96% τῶν Ἑλλήνων λέει ἡ στατιστικὴ ὑπηρεσία πὼς εἴμαστε χριστιανοὶ ὀρθόδοξοι. Ἀπὸ αὐτοὺς πόσοι πᾶμε τακτικὰ στὴν ἐκκλησία καὶ μετέχουμε στὰ μυστήρια ἰδιαίτερα τῆς Μετανοίας καὶ τῆς Θείας Εὐχαριστίας; Κάπου ἓνα 5%. Γιατὶ νὰ συμβαίνει αὐτό;

Ὑπάρχουν πολλὲς αἰτίες, πού ἡ πλειοψηφία τῶν ἐν Χριστῷ ἀδελφῶν μας δὲν μετέχει στὰ μυστήρια τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας μας. Τὸ κυρίαρχο ὅμως εἶναι ἡ περιρρέουσα κοινωνικὴ φιλοσοφία, πού ἐκπέμπεται καὶ τροφοδοτεῖται ἀπὸ τὰ μέσα ἐνημέρωσης, πού ἐλέγχονται καὶ σχεδιάζονται ἔτσι ὥστε νὰ εἴμαστε ἄνθρωποι τῆς ἡδονῆς καὶ τῆς καλοπέρασης, νὰ προσκυνοῦμε καὶ νὰ λατρεύουμε τὸ σύγχρονο θεὸ πού λέγεται χρῆμα, ὡς τώρα χαρτονόμισμα καὶ πλαστικό, πού σύντομα θὰ γίνεῖ ἄυλο καὶ ἀνύπαρκτο, καὶ νὰ πειθαρχοῦμε στὶς ὅποιες ἐντολὲς ἐκδίδουν οἱ ἐλεγχόμενες ἀπὸ κάποια Κέντρα λεγόμενες Ἀρχές. Αὐτὴ εἶναι μία ἐξωτερικὴ αἰτία, πού κάνει κατὰ πανοῦργο τρόπο τὴ δουλειὰ της μὲ συνέπεια,

σοβαρότητα καὶ ἀποτελεσματικότητα, ἀφοῦ κατάφερε νὰ μᾶς φέρεῖ στὰ νερὰ της καὶ νὰ μᾶς πείσει, πὼς αὐτὸς ὁ τρόπος ζωῆς εἶναι τὸ καλύτερο γιὰ τὸ σύγχρονο ἄνθρωπο.

Ἡ ἄλλη αἰτία εἶναι ὁ ἐσωτερικὸς λεγόμενος ἐχθρὸς, πού ἔχει σὰν καθῆκον νὰ προστατεύει τὸ ποίμνιο τῶν πιστῶν καὶ νὰ τὸ καθοδηγεῖ στὴν πίστη καὶ στὴν ὑπερβατικὴ ζωὴ μέσα ἀπὸ τὰ μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας, ἔτσι ὥστε νὰ καλλιεργεῖ τὶς ἀρετές, νὰ ζοῦμε ὅλοι οἱ πιστοὶ μὲ ἀλλη-

λοπεριχώρηση καὶ ἀλληλεγγύη, μέσα σὲ μία ἀγαπητικὴ ἀτμόσφαιρα χαριτωμένη ἀπὸ τὴν παρουσία τοῦ Χριστοῦ ἀνάμεσά μας, καὶ νὰ εὐημεροῦμε ὅλοι μέσα ἀπὸ μία χρηστὴ διοίκηση καὶ πνευματικὴ ἀνάταξη. Αὐτὸ ὅμως δὲν συμβαίνει καὶ μία ὑποτυπώδης καθοδήγηση πού ὑπάρχει ἀπὸ τὸ χῶρο τῆς ἐνοριακῆς δράσης, δὲν μπορεῖ νὰ φέρεῖ ἀποτελέσματα, καθὼς λείπει ἡ ὑπερβατικότητα ἀπὸ τοὺς καθοδηγητές, πού ἔχουν γίνεῖ ἄνθρωποι τοῦ κόσμου χωρὶς Χριστὸ ζωντανὸ καὶ δραστήριο.

Φυσικὰ καὶ ὑπάρχουν καὶ ἐξαιρέσεις, πού διώκονται ἀπηνῶς καθὼς χαλοῦν τὴν πιάτσα, ὅπως λέγεται, καὶ ὡς ἐκ τούτου πετυχαίνουν κάποια πενιχρὰ ἀποτελέσματα, καὶ ἡ δικὴ τους παρουσία εἶναι αὐτὴ πού κρατᾷ αὐτὸ τὸ 5%, πού κι αὐτὸ φαίνεται πὼς εἶναι σὲ πτωτικὴ πορεία.

Ἔτσι εἴμαστε πιά οἱ ἐνεργοὶ χριστιανοὶ μία μειοψηφία μέσα στὴν ἐλληνικὴ κοινωνία, πού ἀντὶ νὰ ἐπηρεάζουμε τὸ ὑπόλοιπο κομμάτι, μᾶλλον παρασυρόμαστε καὶ ἀκολουθοῦμε κατὰ πόδας τοὺς ἀδιάφορους, μὲ ἀπρόβλεπτες συνέπειες.

Μόνον πού ὁ Χριστὸς ζεῖ καὶ παρακολουθεῖ τὰ συμβαίνοντα, πρᾶγμα πού σημαίνει πὼς ὅταν ἔρθει ἡ ὥρα τῆς δικῆς του παρέμβασης καὶ τῆς ἀπόδοσης τῆς δικαιοσύνης, πού κρύβεται μέσα στὴν ἀγάπη του, τότε ὁ πόνος θὰ εἶναι βαρὺς.

Εἰκόνες ἁλλήνης ἐποχῆς

Δέν εἶναι πολὺ πίσω μακριὰ ἡ ἐποχὴ τῶν δικῶν μας παιδικῶν χρόνων. Ἐχουν ὅμως νὰ μᾶς ποῦν ἐνδιαφέροντα γεγονότα τῆς καθημερινῆς μας ζωῆς, πού παρουσιάζουν τεράστιες διαφορὲς μὲ τὴ σημερινὴ ἐποχὴ τοῦ κινητοῦ καὶ τοῦ διαδικτυοῦ.

Καὶ τὸ πρῶτο πού θὰ μπορούσαμε νὰ ἐπισημάνουμε εἶναι ὁ ἐλεύθερος χρόνος πού εἴχαμε γιὰ παιχνίδι στὶς ἀλάνες πού περιτριγύριζαν τὶς γειτονιὲς μας. Δὲν περνοῦσε ἡμέρα, πού νὰ μὴν παίξουμε μπάλα, νὰ κάνουμε ποδῆλατο καὶ ὅταν σκοτεῖνιαζε νὰ παίξουμε κρυφτό.

Τὸ Σχολεῖο ἦταν περισσότερο τόπος συνάντησης καὶ καλλιέργειας διαπροσωπικῶν σχέσεων. Οἱ δάσκαλοι καὶ οἱ καθηγητὲς μας δὲν ἐπέμεναν τόσο στὴ γνώση, ὅσο στὴν εὐρύτητα τοῦ μυαλοῦ μας, στὴν ἀνάπτυξη τοῦ συναισθήματός μας καὶ στὴν καλλιέργεια τῶν ἀρετῶν μας. Κάθε Σάββατο εἴχαμε τὴν ἐρμηνεία τοῦ εὐαγγελίου τῆς Κυριακῆς στὸ Γυμνάσιο, ἐνῶ στὸ Δημοτικὸ ἐπιμέναμε περισσότερο στὴν ἀνάπτυξη τῆς γλώσσας. Μὲ τὸ μάθημα τῶν ἀρχαίων περνοῦσαμε σὲ ἕνα ἄλλο κόσμο, λογικῶν συνειρμῶν, μυστικῶν τῆς ρητορικῆς, καὶ μὴνυμάτων ἥθους, ὅπως τοῦ Σωκράτη πού ὑπερασπίστηκε τὶς ἰδέες του ἀποδεχόμενος ἕνα ἄδικο θάνατο καὶ τῆς Ἀντιγόνης, πού μᾶς θυμίζει πάντοτε πῶς πάνω ἀπὸ τὴν ἐξουσία τῶν ἀρχόντων καὶ τοὺς νόμους τοῦ κράτους εἶναι τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Στὸ μάθημα τῶν θρησκευτικῶν μάθαμε πῶς ὁ ἄνθρωπος εἶναι φορέας θεϊκῆς ἐνέργειας καὶ ὡς ἐκ τούτου μία τεράστια ἀξία, γιὰ τὴν ὁποία ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ σαρκώθηκε καὶ σταυρώθηκε καὶ παραμένει ἐδῶ στὴ γῆ, γιὰ νὰ μᾶς συμπαρίσταται καὶ νὰ μᾶς παιδαγωγεῖ.

Μπορεῖ νὰ παιδεύομασταν σὰν μαθητὲς μὲ τὰ καλαμάρια, τὶς πένες καὶ τὶς μαυρομούτρες, νὰ τρώγαμε καὶ κανένα σκαμπίλι ὅταν ἀτακτούσαμε, ἀλλὰ τὸ ἦθος τὸ κάναμε βίωμα, γιὰτὶ τὸ βλέπαμε στὴ συμπερι-

φορὰ τῶν δασκάλων μας, τὸ ζοῦσαμε σὰν ἀγαπητικὴ σχέση καὶ τὸ ἀποδεχόμασταν σὰν οὐσία ποιότητάς ζωῆς. Βέβαια στὴν ἐποχὴ τῶν παιδικῶν μας χρόνων τὰ σπίτια ἦταν χαμηλά, μὲ κήπους πού εὐωδίαζαν καὶ μπαξέδες γιὰ τὴ διατροφή μας, κι ὅταν ἔβγαινε στὴν πόρτα ἡ μάνα μας καὶ φώναζε τὸ ὄνομά μας, σὰν ἀστραπὴ γυρνοῦσαμε στὸ σπίτι, καθὼς ξεχασμένοι ἀπὸ τὰ παιχνίδια εἴχαμε παραβιάσει τοὺς ἄγραφους κανόνες. Καὶ ἡ γειτονιὰ μιά οἰκογένεια. Κι ἂν εἴχαν μείνει οἱ νοικοκυρὲς ἀπὸ μαῖντανὸ καὶ κρεμμύδια, δὲν περίμεναν πότε θὰ περάσει ὁ μανάβης μὲ τὸ κάρο γιὰ

νὰ πάρουν, ἀλλὰ ἔπαιρναν ἀπὸ τὴ γειτονίσσα, πάντοτε μὲ ἐπιστροφὴ βέβαια, ἀλλὰ ὅλα στὴν ὥρα τους. Πέρα ἀπὸ τὰ λουλούδια καὶ τὰ ζαρζαβατικά εὐδοκίμοῦσαν καὶ οἱ ἀρετές, πού ἔκαναν τὴν κοινωνία οἰκογένεια, οἱ ἄγραφοι κανόνες πού προσδιόριζαν τὰ ὅρια τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ καὶ ἡ ἀμάθεια καλύπτονταν ἀπὸ τὴ δεκτικότητα τῶν ψυχῶν, πού συνελάμβαναν τὰ μηνύματα τοῦ οὐρανοῦ.

ΑΝΑΛΥΧΗ ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΩΝ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΜΑΣ

Συνέχεια τοῦ προηγούμενου τεύχους

**Χαῖρε, ὅ,τι τὰ οὐράνια
συναγάλλεται τῇ γῇ.**

Ἐκανε ὁ Θεὸς ὅλη τὴν κτήση, δικό Του κτῆμα καὶ τέλος ἔκανε καὶ τὸ κορυφαῖο Του δημιουργήμα, τὸν ἄνθρωπο, μοναδικὸ πλάσμα στὸ ὁποῖο χάρισε τὴν πνοή Του, γιὰ νὰ τὸν ἔχει καὶ νὰ τὸν καμαρώνει, ἀφοῦ ὁ ἄνθρωπος εἶναι λόγος ἀνάλογος τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ, δηλαδὴ ἔχει τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ Γεννήτορά του, τὸ αὐτεξούσιο, δηλαδὴ τὴν πλήρη ἐλευθερία καὶ τὸ αἰώνιο, καθὼς δὲν ἀνιχνεύεται στὸ DNA μας τὸ γονίδιο τοῦ θανάτου.

Ὁ θάνατος εἶναι ἐπικτήτο στοιχεῖο, προσφορά τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἔκπτωτο ἄνθρωπο τῆς παρακοῆς, προκειμένου τὸ κακὸ, πού εἰσῆλθε στὸν ἄνθρωπο σὰν μιά ξένη κατάσταση, πού προσδιόριζε τὴν ἀπουσία τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τὴν ὄντοτήτά του, νὰ μὴν παγιωθεῖ καὶ γίνεи μιά μὴ ἀναστρέψιμη κατάσταση, ἀλλὰ ἐὰν καὶ ἐφόσον θὰ πληρώνονταν τὸ πρόστιμο τῆς παρακοῆς, νὰ ἔχει τὴ δυνατότητα ἐπιστροφῆς στὸν κύκλο τῆς παρουσίας τοῦ Θεοῦ.

Γιὰ τὴν πληρωμὴ τοῦ συγκεκριμένου πρόστιμου ὁ Θεὸς εἶχε τὸν Ἰῖδ Του, πού εἶχε ὅλες τὶς προδιαγραφές, μέσα ἀπὸ μία πορεία σαρκώσεως καὶ σταυρώσεως νὰ προσφέρει ὡς ἀναμάρτητος καὶ ἄμωμος τὸν ἑαυτὸ Του καὶ τὸ αἶμα Του, σῶμα καὶ αἶμα δηλαδὴ, προκειμένου νὰ ἐπιτυγχάνεται στὸ πρόσωπο τοῦ κάθε ἀνθρώπου, ἢ πολυπόθητος ἐπιστροφή στὸ χαμένο μας παράδεισο, μὲ μόνον ἀντίτιμο τὴν ἐλευθερὴ βούλησή μας σχετικὰ μ' αὐτὴ τὴν ἐπιστροφή.

Τεύχος 37°, Αὐγουστος - Νοέμβριος 2022

Μόνον πού αὐτὴ ἡ βούληση θὰ πρέπει νὰ εἶναι εἰλικρινής, συνεπὴς μὲ ὅσα ἐλεύθερα ἀποδεχόμεστε, δηλαδὴ τὴν ἀποταγὴ τοῦ Σατανᾶ καὶ τὴ σύνταξή μας στὸ ποίμνιο τοῦ Χριστοῦ. Στὸ μυστήριό τοῦ Βαπτίσματος ὁ νουνὸς ἢ ἡ νουνὰ δηλώνει κατηγορηματικὰ γιὰ λογαριασμό τοῦ νηπίου, πού βαπτίζεται, ὅτι ἀποτάσσεται τὸ Σατανᾶ καὶ συντάσσεται μὲ τὸ Χριστό. Ἐτσι στὸ ἐπόμενο μυστήριό τοῦ Χρίσματος, διὰ χειροθεσίας τοῦ ἱερέως καὶ τῆς σχετικῆς εὐχῆς ἔχουμε τὴν ἐγκατάσταση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος μέσα μας, γινόμεστε ναὸς τοῦ Θεοῦ, ζοῦμε τὴν παρουσία Του μέσα μας, ἀποκαθίσταται ἡ προτέρα τάξη ἢ πρὸ τῆς παρακοῆς, πού ὑπῆρχε στοὺς Πρωτόπλαστους καὶ μὲ τὸ Χρίσμα ἀποκοῦμε τὶς ιδιότητες καὶ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ Χριστοῦ μας καὶ γινόμεστε δυνάμει βασιλεῖς, ἀρχιερεῖς καὶ προφῆτες.

Ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς μᾶς λέει στὴν ΚΔ σχετικὰ μὲ τὸ πανηγύρι, πού γίνεται στὸν οὐρανό, ὅταν ἐπιστρέφουμε οἱ ἄσωτοι στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Θεοῦ.

**Χαῖρε, ὅ,τι τὰ ἐπίγεια
συγχορεύει οὐράνοις.**

Εἶναι λογικό, ὅταν γνωρίζουμε τὸ κλάμα πού ἔριξε ὁ Ἀδὰμ ὅταν τὸν ἐδίωξε ὁ Θεὸς ἀπὸ τὸν

παράδεισο, νὰ χάρηκε ὁ προγονός μας, ὅταν κατὰ τὴν κάθοδο τοῦ Χριστοῦ στὸν Ἄδη, τοῦ δόθηκε ἡ εὐκαιρία ἀποκατάστασης τῆς σχέσης του μὲ τὸ Θεὸ καὶ ἐπιστροφῆς του στὴν πρὸ τῆς παρακοῆς κατάσταση. Γιατί, ὅπως λέει ἡ Παράδοση, ἄκουσε ὁ Ἀδὰμ τὸ κήρυγμα τοῦ Χριστοῦ στὸν Ἄδη, τὸ δέχτηκε καὶ ἐπανῆλθε στὸ γνωστὸ γι' αὐτὸν τόπο τῆς τρυφῆς καὶ τῆς ἀγαλλίασης!

Αὐτὸ ἔχει ὑπόψη του κι ὁ συγγραφέας τῶν χαιρετισμῶν τῆς Παναγίας μας καὶ μὲ λογικοὺς συνειρμούς καταλήγει νὰ ἀπο-

φαίνεται γιὰ τὴ χαρὰ πού αἰσθάνονται οἱ ἄνθρωποι, ὅταν τοὺς δίνεται ἡ εὐκαιρία νὰ αἰνοῦν τὸ Θεὸ ἐν τυμπάνῳ καὶ χορῳ, ὅπως ἀναφέρει στοὺς ψαλμοὺς τοῦ ὁ Προφητὰνᾶξ Δαυίδ.

Αὐτὴ ἡ καλὴ σχέση Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων εἶναι καὶ τὸ ζητούμενο τῆς καθημερινότητάς μας, εἴτε τὸ ἔχουμε συνειδητοποιήσει εἴτε ὄχι, πού μεταμορφώνει τὸν πόνο, πού προκαλεῖ ἡ ἀπομάκρυνσή μας ἀπὸ τὸ Θεό, σὲ χαριτωμένη κατάσταση εὐλογίας, εἰρήνης καὶ χαρᾶς. Γιατί ὁ Θεὸς εἶναι τὸ Φῶς τοῦ κόσμου, πού φωτίζει, θερμαίνει καὶ ζωοποιεῖ τὰ σύμπαντα, ἐναντι τοῦ Μαμμωνᾶ, πού μὲ δόλωμα τὶς ἀκόλαστες ἡδονές, τὶς ἄρρωστες φιλοδοξίες καὶ τὴ θεοποιημένη φιλαργυρία, μᾶς ὁδηγεῖ στὸ ἔρεβος καὶ στὸ σκότος, ἔτσι ὥστε νὰ βιώνουμε τὸ Θεὸ σὰν “πῦρ καταναλίσκον”, δηλαδή μὲ τὶς ἐπιλογές μας καὶ τὸν τρόπο ζωῆς μας καταφέρνουμε νὰ βιώνουμε τὸ Θεὸ σὰν μία φωτιά πού κατακαίει τὰ πάντα, σὰν πυρκαγιά πού μᾶς ἀφανίζει ἀντὶ νὰ μᾶς εὐλογεῖ.

Ἡ Παναγία μας ἔρχεται καὶ μᾶς λέει πὼς σὰν μάνα ξέρει τὸν ἀνθρώπινο πόνο καὶ μᾶς συμπονάει, γι' αὐτὸ καὶ περιμένει ν' ἀκούσει γιὰ τὶς δυσκολίες καὶ τὶς δοκιμασίες πού περνοῦμε καὶ νὰ ζητήσει ἀπὸ τὸν Υἱὸ τῆς τῆ λύσης τῶν προβλημάτων μας. Ἀλλὰ γιὰ νὰ γίνεῖ ὁ πόνος ἀγαλλίαση θέλει μὲ εἰλικρίνεια καὶ καθαρότητα

ψυχῆς, νὰ ἐμπιστευτοῦμε τὸ Χριστὸ καὶ νὰ ταχθοῦμε ἐθελοντὲς στὴν ὑπηρεσία Του, καλλιεργώντας τὶς ἀρετές.

Ἄν τώρα αὐτὸ μᾶς φαίνεται δύσκολο, τοῦλάχιστον ἄς μὴν παραινέσουμε.

Χαῖρε, τῶν Ἀποστόλων τὸ ἀσίγητον στόμα.

Εἶναι γνωστὸ πὼς ὁ Χριστὸς πάνω στὸ σταυρὸ ἐμπιστεύθηκε τῇ Μητέρᾳ Του στὸν ἀγαπημένον Του μαθητὴ τὸν Ἰωάννη τὸν Εὐαγγελιστὴ καὶ Θεολόγο, πού ἦταν καὶ ἀνιψιὸς τοῦ Χριστοῦ.

Ἐπίσης εἶναι γνωστὸ πὼς κατὰ τὴν κοίμησιν τῆς Θεοτόκου, ὅλοι οἱ Ἀπόστολοι, κατὰ θαυμαστὸ τρόπο ἀπὸ τοὺς τόπους ὅπου εὐαγγελίζονταν τὸ κήρυγμα τοῦ Χριστοῦ, μεταφέρθηκαν στὴν Ἱερουσαλήμ, προκειμένου νὰ παραστοῦν στὴν ταφὴ τῆς Παναγίας.

Αὐτὸ δείχνει καὶ τὴν ἄμεση σχέση πού εἶχε ἡ Παναγία μας μὲ τοὺς Ἀποστόλους, μετὰ τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ, τὴν Ἀνάληψή Του καὶ τὴν κάθοδο τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Δὲν ἀναφέρεται πούθεν πὼς ἡ Παναγία εἶχε συμμετοχὴ στὸ κήρυγμα τῶν Ἀποστόλων, καθὼς ἐκείνη τὴν ἐποχὴ οἱ γυναῖκες δὲν ἐπιτρέπονταν νὰ κηρύττουν καὶ νὰ κάνουν δημόσιες ἐμφανίσεις, γι' αὐτὸ καὶ τὸ οὐκ ἔνι ἄρσεν καὶ θῆλυ ἦταν μία κοινωνικὴ ἐπανά-

σταση, πού προκαλοῦσε τὸ σκαν-
δαλισμὸ αὐτῶν, πού ἀκολου-
θοῦσαν τὰ ἤθη τῆς ἐποχῆς.

Ἐπομένως τὸ φεμινιστικὸ κί-
νημα καθυστέρησε περίπου δυὸ
χιλιάδες χρόνια, προκειμένου νὰ
ἐπαναλάβει εἰπωμένα συνθήμα-
τα. Μόνο πού τὰ ἐπανέλαβε ὅχι
γιὰ νὰ καταδείξει τὴν ἴση τιμῇ,
πού ἀπολαμβάνουν ὁ ἄνδρας καὶ
ἡ γυναίκα ἀπὸ τὸ Θεό, ἀλλὰ γιὰ
νὰ διπλασιάσει τὴν ἐργατικὴ
δύναμη, τὸν εἰσπραττόμενο φόρο
καὶ ἄλλες εἰσφορὲς καὶ νὰ
ἀποκόψει τὸν ὁμφάλιο λῶρο μη-
τέρων καὶ παιδιῶν, προκειμένου
ἡ διαπαιδαγώγηση νὰ γίνεи
δημόσια ἐλεγχόμενη ὑπόθεση καὶ
νὰ διαταραχθεῖ ἡ συνοχὴ τῆς
οἰκογένειας.

Νομίζω πῶς ἡ αὔξηση τῶν
διαζυγίων ἔχει ἄμεση σχέση με
τὸ φεμινισμὸ καὶ τὶς περιρρέου-
σες ἰδεολογίες, πού τὸν συνοδεύ-
ουν.

Θὰ ἔλεγα ὅμως πῶς ἡ σχέση
πού καλλιεργήθηκε ἀνάμεσα
στοὺς πιστοὺς χριστιανοὺς καὶ
τὴν Παναγία μας, λειτούργησε
πρακτικὰ σὰν εὐαγγελικὸ κή-
ρυγμα, καθὼς μετὰ τὴν ἀναφορὰ
μας στὸ Χριστό, τὸ ὄνομα τῆς
Παναγίας μας ἔχουμε στὸ στόμα
μας, στὴν καρδιά μας καὶ στίς
πρῶτες βοήθειες, πού ἐπικα-
λούμαστε καθημερινά, προκει-
μένου νὰ παλέψουμε μετὰ τὶς
ἀγωνίες μας, τοὺς πειρασμοὺς
καὶ τὶς δοκιμασίες μας.

Χαῖρε, τῶν ἀθλοφόρων τὸ ἀνίκητον θάρρος.

Ἡ σχέση τῆς Παναγίας μετὰ τὴν
πατρίδα μας εἶναι παλιὰ καὶ βε-
βαιωμένη, ἰδιαιτέρα μετὰ τὸ στρατὸ
καὶ τοὺς στρατιῶτες μας, πού τὴν
ἔχουν προστάτιδα. Δὲν εἶναι λίγες
οἱ περιπτώσεις ἀνθρώπων, πού
εἶδαν τὴν Παναγία νὰ συμπα-
ρίσταται τὸ ἔθνος μας στοὺς
ἀγῶνες τοῦ ἐναντία σὲ ποικίλους
ἐχθρούς.

Ἀλλὰ ἂς μὴν ξεχνᾶμε πῶς καὶ
τὸ Ἅγιον Ὄρος εἶναι τὸ περιβόλι
τῆς Παναγίας μας, ὅπου οἱ
ἐμφανίσεις τῆς εἶναι πλέον
ἀμέτρητες, στίς ἐπικλήσεις τῶν
ἀγωνιστῶν τῶν πνευματικῶν
ἀσκήσεων.

Ἡ εἰκόνα τῆς βρίσκεται σ'
ὅλους τοὺς Ναοὺς,
δίπλα στὴν ὡραία
πύλη, συντροφεύοντας
τὸ Χριστό, πού
συνήθως τὸν ἔχει καὶ
στὴν ἀγκαλιὰ τῆς.

Πολλὲς δεκάδες
εἶναι τὰ ὀνόματα, πού
τῆς ἔχει δώσει ὁ ἑλλη-
νικὸς λαὸς τοῦ Θεοῦ,
πού τὴν τιμᾷ καὶ τὴ
σέβεται ἰδιαιτέρα, ἐνῶ
δὲν εἶναι λίγα τὰ μονα-
στήρια, πού εἶναι ἀφιε-
ρωμένα καὶ τιμοῦν τὴν
Ἀειπάρθενον Μαρία!

Σὲ ὄραμα εὐλογη-
μένης ψυχῆς φάνηκε νὰ

σκεπάζει μετὰ τὰ χέρια τῆς ὅλη τὴν
πατρίδα μας, πού δοκιμάζεται
ἰδιαιτέρα τὸν τελευταῖο καιρὸ ἀπὸ
τοὺς “φίλους” τῆς!

Καθημερινὰ βιώνουμε τὶς
ἀπειλὲς ἀπὸ σύμμαχες χῶρες, τὴ
στιγμὴ πού μετέχουμε σὲ κοινὴ
ἀμυντικὴ συμμαχία. Μὰ δὲν μᾶς
ἐπηρεάζουν μετὰ τὶς ἀπειλὲς τοὺς,
καθὼς ἡ στρατιωτικὴ τους ἰσχὺ,
ἀποδείχθηκε στὴν πράξη σὰν μία
φούσκα ἔτοιμη νὰ σκάσει μπρο-
στὰ στὴν ξιφολόγχη τοῦ Ἑλληνα
φαντάρου.

Ναί, δὲν εἵμαστε μόνο οἱ
ἀχθοφόροι τῆς φιλόξενης πα-
τρίδας μας, ἀλλὰ καὶ οἱ ἀθλο-
φόροι μετὰ τὸ ἀνίκητο θάρρος,
ὅσο ὁ τόπος μας θὰ γεννάει
Ἁγίους, πού μαζὶ μετὰ τὴν Πα-
ναγία θὰ μᾶς προστατεύουν!

Συνεχίζεται...

